

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No.

Ta
891.21

Book No.

~~R141m~~ R928n

N. L. No.

V. 3

MGIPC-88-87 LNL/55-14-3-56-30,000.

ஸ்ரீ ராம ஜயம்.

ஷால்மீகி ராமாயண வசனம்.

ஆ ர ணி ய கா ண் ட ம்

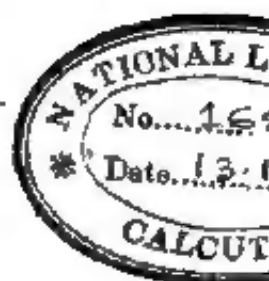
இத

பண்டித - தடேச சாஸ்திரியாரால்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

—***—

சென் லீஸ் :

வே. கல்யாண ராம ஜயர்.

1905.

[All Rights Reserved.]

SHELF LISTED

PRINTED AT THE LAWRENCE ALLOTTON PRESS, MADRAS:

1902.

ஸ்ரீரஸ்த.
ஆரணிய காண்டம்.

விஷய குசிகை.

சருக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
1.	இராமர் தண்டகாரணியத்தில் பூரவேசித்து அய்யிடத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்த முனிவர்களிடமிருந்து மரிவாதைபெற்றது...	1
2.	இராமர் தண்டகாரணியத்தில் விராதன் என்ற அகாரணக் கரணல்	4
3.	விராதன் புத்தம்	7
4.	விராதன் வதை	10
5.	சரபங்கமகரிஷியை இந்திரன் பிரமலோகத் துக் கழைக்கவந்தது	18
6.	சரபங்கமகரிஷியின் ஆச்சிரமத்தி விருத்த ரிஷிகளெல்லோரும் இராமரைச் சரண மடைத்து ராகுணர்களின் உபத்திர வத்தை நீக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளல்	18
7.	இராமர் கதீஷுணருடைய ஆச்சிரமத்துள் குச் சென்றது	22
8.	தண்டகாரணியத்திலிருந்த ஆச்சிரம சமூகத் தை இராமர் பார்ப்பதற்காகப் புறப்படு தல்	24
9.	இராகுதர்களை வதைக்க இராமவர் செய்த பிரதிக்ஞை விஷயமாகச் சீதை செய்த கொண்ட விண்ணப்பம்	26
10.	சரணமென்று தம்மையடைத்த முனிவர் னைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு அவர்க	

சருக்கம்.

விஷயம்.

பக்கம்.

- ஞாக்கு உபத்திரவம்பண்ணும் அரக்கர்
களை வதைப்பதில் தருமவழுவில்லை
யென்று இராமர் சொல்லுதல் ... 31
11. அநேக ஆச்சிரமங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு
கதிஷ்டனரிடம் இராமர் திரும்பிவந்து
அகஸ்தியருடைய ஆச்சிரமத்தைப்பற்றி
விசாரித்ததும் அவர் மகிமையை லக்ஷ்
மணருக் கெடுத்து உரைத்ததும் ... 34
12. இராமர் அகஸ்தியரைச் சந்தித்து அவரிட
மிருந்து விஷ்ணுபரணம் வாங்க முதலிய
வைகள் பெறுதல் ... 44
13. இராமர் பஞ்சவடிக் குப் புறப்படுதல் ... 48
14. இராமர் ஜடாயுவைக் கண்டது ... 51
15. இராமர் பஞ்சவடியில் ஆச்சிரமம் அமைத்து
அவ்விடத்தில் கொஞ்சக்காலம் வாசம்
பண்ணியது ... 55
16. ஒருகரள பிரதக்காலத்தில் ஸ்காணம் பண்
ணக் கோதாவரிரஞ்சு சென்றபொழுது
லக்ஷ்மணர் அங்குலத்து மஹமந்தருது
வை வருணித்தல், இராமர் பரதரைப்
பார்க்க ஆசைப்படல் ... 58
17. பஞ்சவடியில் சூர்ப்பனையை இராமரதிகளைச்
சந்தித்தல் ... 63
18. சூர்ப்பனையை மூக்குங்கூதும் அறுபட்டது ... 66
19. இராமரைக் கொல்லக் கரள பதிஞ்ஞு
ராகுசத்தலைவர்களை அனுப்பியது ... 69
20. இராமர் தம்மைக் கொல்லவந்த பதிஞ்ஞு
ராகுசத்தலைவர்களையும் வதைத்தல் ... 72
21. பதிஞ்ஞு ராகுசத்தலைவர்களும் மாண்ட
செய்தியைக் கரன் தனது தங்கைபிட
மிருந்து தெரிந்து வளல் ... 74

சுருக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
22.	கரன் பதிகுலாவிரம் ராஷசர்க்குடின் புத்- தத்திற்குச் சென்றது ...	77
23.	கரன் பனையெழுந்தபொழுது உண்டான அபசுருனங்கள் ...	79
24.	கரன் சேனை வரக்கண்ட இராமர் சீதைவய அழைத்துக்கொண்டு குறைக்குள் சென்- றிருக்கும்படி வசந்தமனைருக்குக் கட்டளை விட்டுவிட்டுத் தாம் புத்தம்பண்ணச் செத்தமானது ...	83
25.	கரனுடைய சேனைக்கும் இராமருக்கும் கடத்த பலமான யுத்தம் ...	87
26.	தூஷணன் வதை ...	91
27.	திரிசிரன் வதை ...	95
28.	இராமர் கரனுடைய தேரை அழித்து அவன் சாதியைக் கொன்றது ...	98
29.	இராமர் கரனுடைய பரவங்களைக் கூறி அவன் கதைவயத் துண்டித்தது ...	101
30.	கரன் வதை ...	104
31.	அகம்பனை இலங்கையையடைந்து ஜனஸ் தானத்திலிருந்த கரன்முதலிய ராஷ- சர்கள் இராமரால் அழிந்ததை இராவ- ணனுக்குத் தெரிவித்து அவனைச் சீதைவய அபகரிக்கும்படி வேண்டதல்...	108
32.	சூர்ப்பணை இலங்கைசென்று தனக்கு தேரிட்ட அவமானத்தையும் அரசுகர் களுக்கு வந்த ஆபத்தையும் இராவண- னிடம் சொல்லிப் புலம்பல் ...	113
33.	இராவணன் தனக்கு வந்த கெட்டை அறி யாமலிருத்ததற்காக அவனைச் சூர்ப்பண- ைக சித்தித்தல் ...	116

ருக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
34.	இராவணன் சூர்ப்பனகைவிடம் இராம சைப்பற்றி விசாரித்தல்	118
35.	இராவணன் மதுபடியும் மாரீசனிடம் சென்றது	121
36.	இராவணன் மாரீசனிடம் தனக்குகேரிட்ட கஷ்டத்தையும் சீதையை அபகரிக்க வேண்டுமென்று தான் கொண்ட எண் னத்தையும் எடுத்துச் சொல்லல் ...	125
37.	இராமருடைய விரோதம் வேண்டாமென் று மாரீசன் இராவணனை வேண்டல் ...	128
38.	மாரீசன் தான் இராமரிடம் பட்ட அவன் தையை இராவணனுக்குச் சொல்லல் ...	131
39.	இராமரைத் தான் மற்றொருதரம் ஏதிர் த்து உயிர் பிழைத்ததையும் அன்று முதல் அவர் பயத்தால் யோகியானதை யும் மாரீசன் இராவணனிடம் சொல்லல்...	134
40.	இராவணன் வெருகோபங்கொண்டு தான் சொன்னபடி செய்ய மாரீசனைக் கட ட்டனையிடல்	137
41.	மாரீசன் மதுபடி தடுத்தல்	140
42.	மாணுருவங்கொண்டு மாரீசன் சீதைமுன் வினையாடுவது	142
43.	இராமர் சீதையைப் பாதுகாக்க லக்ஷ்மண ருக்குக் கட்டளையிட்டு மரியமாரைத் தொடர்க்கு செல்லுதல்	145
44.	மாரீசன் வதை	150
45.	சீதை இராமரைத் தேட லக்ஷ்மணரை அனுப்புதல்	153

முக்கம்.	விஷயம்.	பக்கம்.
46.	இராவணன் சந்தியாகிவெடம்பூண்டு சேதை யிருத்தவிடம் சொன்றது ...	157
47.	இராவணன் வெட்ட எண்ணங்கொண்ட தைச்சேதை தெரிக்குகொண்டுகித்தித்தல்...	161
48.	சேதைவிடம் இராவணன் தனது மனைம யை உரைத்தல் ...	166
49.	இராவணன் சேதையை எடுத்த ஓர் செல்லல் ...	168
50.	ஐடாயு இராவணனைத் தடுத்தல் ...	178
51.	ஐடாயுவுக்கும் இராவணனுக்கும் கடந்த யுத்தம் ...	175
52.	ஐடாயுமாண்டபிறகு இராவணன் சேதையை எடுத்த ஓக்கொண்டு செல்லல் ...	179
53.	சேதை இராவணனை கித்தித்தல் ...	183
54.	இராவணன் சேதையை எடுத்துப்பெயர்த் தனது அந்தப்புரத்தில் வைத்தல் ...	186
55.	இராவணன் சேதையைத் தனக்கு மனைவி யாகும்படி வேண்டல் ...	189
56.	சேதை இராவணனை கித்தித்தல் ...	193
57.	இராமர் மாரீசனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பி வருதல் ...	196
58.	இராமர் சேதை என்கே யென்று லக்ஷ்ம ணரை விசாரித்தல் ...	198
59.	சேதையைத் தனியாக விட்டுவந்த கரண த்தை லக்ஷ்மணர் இராமரிடம் கூறல் ...	200
60.	இராமர் சேதையைத் தேடித் துக்கப்படுதல்...	203
61.	இராமர் சேதையை நினைந்து புலம்பல் ...	207
62.	இராமர் சேதையை நினைத்துப் பிள்ளும் அதிகமாகப் புலம்பல் ...	210
63.	இராமர் அடங்காத் துயருறல் ...	212

சருக்கம்,	விஷயம்,	பக்கம்.
64.	இராமர் சிவையைத் தேடித் தென்நிலை சென்று அரக்கர் அடிக்கவருகளைக் கண்டு இல்லலகத்தை அழித்துவிடு கதென் என்று கோபம் கொள்ளல் ...	214
65.	கஷ்டமணர் இராமரைக் கோபத்தை யடிக ரும்படி கேண்டல்... ..	221
66.	கஷ்டமணர் பின்னும் இராமரைத் தேற் றுதல்	223
67.	இராமனாகுல் கெட்டபட்டு விழுந்த ஜடாபுளை இராமர் காணல் ...	225
68.	ஜடாபுளைவத் தகனஞ் செய்தல் ...	228
69.	இராமகஷ்டமணர் உன் கைத்தலைக் காணு தல்	231
70.	கவர்தன் இராமகஷ்டமணர்மேல் அறிந்த கொண்டது	236
71.	கவர்தன் தன் வரலாறு கூறுதல் ...	238
72.	கவர்தன் இராமருக்கு சுக்கிரீவனோடு கட புச் செய்துகொள்ளும்படி கூறல் ...	241
73.	கவர்தன் நிசியஸுக பரமதத்திற்கு வழி கூறுதல்	244
74.	சுவரி கவர்க்கம் சென்றது ...	248
75.	இராமர் பம்பையை அடைந்தது ...	252

உ
பிரஸ்து,

வால்மீகி ராமாயண வசனம்.

மூ ள் ர வ து
ஆரணியகாண்டம்.

முதற்சுருக்கம்.

இராமர் தண்டகாரணியத்தில் பிரவேசித்த அங்விடத்தில்
விடுத்துக்கொண்டிருந்த முகிஷர்கலையிருந்து
மலியாதை பெற்றது.

எவ்விதத்திலும் தடுக்கவொண்ணாத திராசிய இரா
மர் மகாரணியமாயுய தண்டகாரணியத்
தில் பிரவேசித்து, காண்பக்கத்திலும்
தருப்பைகளும் மரவுரிகளும் பரவியுள்ளதும், பிரமதேஜ
ஸால் சூழப்பட்டதும், ஆகாயத்தில் இவ்
வித்துக்கொண் டிருக்கிற சூரியமண்டலம்.
பேரல் பார்க்க முடியாததும், எல்லாப்
பிராணிகளுக்கும் ஆதிரையமானதும், சுத்தப்படுத்தி அக்
கணக்கிலாபுடையதும், பலமாண்கள் நிறைந்துள்ளதும்,
பட்சிஜாலக்களால் சூழப்பட்டதும், எப்போதும் அப்பா
ஸ்திரிகணக்களால் சம்மானிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய
கர்த்தனத்திற்கு இடமாயதும், விசாலமான அக்டிவிச்
சாலிகளாலும் ஸ்ருத் என்ஹி நேராமபாத்திரங்களாலும்

மாந்ஞேஸ்களாலும் தருப்பைகளாலும் சமித்துகளாலும்
 கலசங்களாலும் பலமுலங்களாலும் வினங்குவதும், இனிய
 கனிகையுடைய காட்டிலுண்டாகின்ற பெரிய புண்ணிய
 கிருஷ்ணர்களுடர்த்ததும், பலிதேறாமங்களினால் பூஜிக்கப்
 பட்டதும், தூய்மையானதும், வேதகோஷத்தினால் ஒலி
 கொண்டதும், உணங்களில் உண்டாகுவனவான மலர்கள்
 பரவினதும், தாமரை மலர்கள் பொருத்திய ஓடைகளை
 யுடையதும், பலமுலங்களை அருத்துபவர்களும் இத்திரிய
 நிக்நிரகம் செய்தவர்களும் மரவுரி மாந்ஞேஸைத் தரித்த
 வர்களும் சூரியாக்கினிகளுக்குச் சமமானவாள் சாத்தியை
 யுடையவர்களுமான புராதன முனிவர்கள் கசிப்பதும்,
 பரிசுத்தமானவர்களும் நியமமான ஆகாரத்தை யுடைய
 வர்களுமான பரமரிஷிகளால் வினங்குவதுமான முனிவர்க
 ளுடைய ஆச்சிரம மண்டலத்தைக் கண்டார். ஸ்ரீமாதும்
 மஹாதேஜஸ் உள்ளவருமான இராகவர், பிரமவி
 னுடைய பிரகத்துக்குச் சமானமானதாயும், வேதசப்தத்
 தால் ஒலிகொண்டதாயும், மஹாமகிமை புடையவர்க
 ளும் பிரமவித்துக்களுமான அத்தணர்களால் வினங்குவ
 தாயுமுள்ள அக்ஷாச்சிரம மண்டலத்தைக் கண்ணுற்று,
 தனது உயர்த்த வில்லின் கரணைக் கட்டவிழ்த்து அவ்
 வுழிச்சென்றார். அங்கிருந்த நிவ்யக்ஞானிகளாகிய

ரிஷிகள் இராமரையும் எசஸ்வினியாகிய
 முனிவர்கள் வைதேகியையும் லக்ஷ்மணரையும் கண்டு
 இராமரை அன்போடு எதிர்கொண்டு சென்றார்
 கன், தர்மஜீவர்களான தீருட நியமத்தை

யுடைய அவர்கள், உதயசுந்திரன்போன்ற இராமரையும்
 லக்ஷ்மணரையும் எசஸ்வினியாகிய ஜானகியையும் பார்த்து
 ஆகிக்றி அழைத்துக்கொண்டார்கள். அந்த வனவாசிகள்,
 இராமருடைய அவயனங்களின் அமைப்பையும், சோனப
 லையும், சவுத்தரியத்தையும், கற்கோலத்தையும் கண்டு
 ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அங்ஙனவாசிக் கொல்லாம் ஆச்

1-ம் அருக்கம்.

சரியகரமான வைதேகியையும் லக்ஷ்மணனாரையும் இராமரை யும் கண்டொட்டாது பார்த்தார்கள். மஹாபாக்ஷியவான் ஊரகிய ரிஷிகள், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தன்மை புரியவரும், அநிதியுமாயிய இராகவரை அங்குள்ள பர் ணாஸாஸிக்குள் உட்காரவைத்தார்கள். பிறகு, அக்கினிக் கொப்பானவர்களும், மகா பாக்ஷியவான்களும், தர்மசிலர் களுமாகிய அம்முரிவர்கள், இராமரை விதிப்படி உப சரித்து, தீர்த்தத்தையும் வணத்திலுள்ள பலமூல புஷ்பங் களையும் கொண்டுவந்தார்கள். பின்பு அவருக்கு ஓர் ஆச்சிர மம் அளித்ததன்பின், தர்மத்தை கங்குணர்க்க அம்முரி வர்கள், கைகூப்பிக்கொண்டு பின்வருமாறு கூறினார்

முனிவர்கள்
வேண்டுகோள். எல்லாநாயும் சக்திப்பவராய், வெகு புகழ் பெற்றவராய், வெகு மரியாதைபொருள் தியவராய், எல்லாநாலும் வணங்கப்பெற்றவராய், துஷ்டர்களை அடக்கிச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலனம் பண்ணுபவ ராய்த் தாங்கள் உள்வீர்கள். தாங்களே எங்கெல்லா ருக்கும் யஜமானர். இத்தொனுடைய காண்கிலொரு அம்ச மாகிய இராஜா குடிகளை சக்திப்பது வழக்கமாகையால், அவர் எல்லாநாலும் வணங்கப்பட்டுச் செளக்கியத் தையும் அனுபவிக்கிறார் என்பது கோட்பாடு. காங்கெல் லாரும் தங்களுடைய காட்டில் வசிக்குங் குடிகளாயிருக்கி றோமாகையால், தாங்களே எங்கெல்லாநாலும் சக்தித் தருளவேண்டும். காட்டிலிருப்பினுஞ்சரி ககரத்தில் வசிப் பினுஞ்சுரி- தாங்களே எங்களுக்கு நிறைவர். காங்கன் லும்புலன்களையும் வென்று பிறரைச் சாபத்தால் வருத்தா தவர்கள். ஆகையால் கருப்பத்திலிருக்கும் குழந்தையைத் தாய் வெகு ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாப்பதுபோலத் தபி ணாகிய எங்களைத் தாங்கள் பாதுகாக்கவேண்டும்."

இங்ஙனம் சொல்லி, அம்முரிவர்கள் காட்டிலுள்ள பழங்கனாஹன் கிழக்குகளாலும் புஷ்பங்களாலும் இங்

ஆரணியகாண்டம்.

ஹும் அகேவித ஆகாங்காஹும் இராமரையும் ஸக்தம்
காஸாயம் பூசுத்தார்கள். இவ்வண்ணமே சியாயத்தவருது
கடப்பவர்களும் அக்கினிக்கொப்பானவர்களுமான மற்றச்
சித்தர்களுந் தபிகளும் இராமரைத் தங்களுக்கெல்லாம்
யஜமானராக நினைத்து ஆராதித்தார்கள்.

இரண்டாஞ் சருக்கம்.

இராமர் தண்டகாரணியத்தில் விராதன் என்ற அகாங்காரணம்.

இவ்வாறு ஆராதிக்கப்பட்ட இராமர், சூரியோதய
காலத்தில், முலிவர்களெல்லாரிடத்திலும் விடைபெற்று,
அந்த ஆரணியத்துள்ளே பிரவேசித்தார். ஸக்தமணரோடு
சென்ற இராமர் அக்காட்டின் மத்தியில், அகேக மிருக
கணங்கள் மிகைந்திருப்பதையும், புலிகளும் காடிகளும்
ஓடித்திரிவதையும், காசமடைந்த விருகங்களையும், கொடி
களையும், பார்ப்பதற்கு முடியாத ஓடைகளையும், பட்சிகள்
வாயடங்கி இருப்பதையும், கவர்க் கோழிகள் கத்திக்
கொண்டிருப்பதையும் கண்டார். கொடிய மிருகங்கள்

ஆழ்ந்த அவ்வரணியத்தில், சிதைபுடன்
விராதன் என்ற இராமர், மலையின் கொடிமுடி
காண்க.

பொன்றவனும், கரமாமிகத்தை உண்பவ
னும், பெருஞ்சப்தத்தை உடையவனும், ஆழ்ந்த கண்
களும் பார்த்த முகமுமுன்னவனும், விசர்வமரணவனும்,
மேடுபன்னமான வயிற்றையுடையவனும், நீண்டவனும்,
உற்றுப்பார்ப்பதற்கு அருவருப்பும் பயமுமுண்டாகும்
படியான தோற்றத்தை உடையவனும்எய்ய ஓர் அரக்க
னைக் கண்டார். அவன் மாயிசங்கொண்டிக்குகொண்டிம்
ரத்தஞ் சொட்டிக்கொண்டு மிகுந்த புலித்தோலொன்றை
யுடுத்த, எல்லாப்பிராணிகளையும் பயமுறுத்தும்பொருட்
கித் தனது வாயைப் பிளந்துகொண்டு வந்த யமன்போல்

காணப்பட்டான். அவன் பொருத்தமில்லாத அக்கங்க
 ஞாடையலனும், அதிக விகாரமானவனுமா யிருந்தான்.
 அன்றியும் அவன் மூன்று சிங்கம், காங்கு புலி, இரண்டு
 செங்கயி, பத்து மான், தந்தங்கனையுடைய சினைஞ் சித்த
 ளின்ற பெரிய யானைத்தலை ஒன்று, இவைகளெல்லா
 வற்றையுந் தனது இருப்புக்குட மொன்றில் குத்தி எடுத்தி
 னுக்கொண்டு, பெருஞ்சுத்தமாகக் கர்ச்சித்தான். இராமர்
 வக்தமணர் சேத மூலர்கனையுந் கண்டு, வெகு கோபத்
 துடன், பிரணயகாலத்து யமன் வருவதுபோல் அவன்
 அவர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். உலகத்தையே அசைத்து
 விடுவதுபோலப் பயங்கரமாக ஒரு பெருங்
 சோபகாணம். கர்ச்சனைசெய்து சேதையை எடுத்து இடுப்
 பில் வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சத்தூரமோடி, “நீங்கனிரு
 வர்களும் சண்டையையும் மரவுரியையும் அணித்துக்கொண்டு,
 ஒரு ஸ்திரீயைக் கூடவழைத்துக்கொண்டு, உங்களுடைய
 உயிர்க்கு அழிவைச் செய்துகொண்டு, ஆபரணத்தையும்
 வில்லையும் கத்தியையும் தரித்துக்கொண்டு, தண்டகாரணி
 யத்தில் புருந்தீர்கள்! நீங்கள் தபசிகளென்றால்
 பெண்களை நீங்கள் உடன்கொண்டு சஞ்சரிப்பானேன்?
 வெகு பாவிகளாக அதர்மம் செய்துகொண்டும், முநிவர்
 களுக்கு இழிவை உபாடாக்கிக்கொண்டும் வந்திருக்கும்
 நீங்கள் யார்? காண் விராதன் என்ற சாக்ஷஸன், ஒருவரா
 னும் அஹுக்கூடாத எனது கோட்டையாகிய இக்காட்டில்
 ஆபுதபாளையாகச் சஞ்சரித்து முநிவர் மாமிசங்களைப்
 புசித்துச் சிவிக்கிறேன். அழகா யிருக்கும் இம்மடத்தை
 இன்றுமுதல் என் மனைவியாவான், காண் யுத்தத்தில் உங்க
 ளிருவர்களையுந் கொன்று பாவிகளாகிய உங்களுடைய
 இரத்தத்தைக் குடிப்பேன்” என்றான். இவ்விதம் அந்தத்
 துஷ்டனான விராதன் வெகு செருக்குடன் சொன்ன பயங்
 கரமான வார்த்தையைக் கேட்டுச் சேத மெய்தமொழி
 மணச்சூழப்பமடைத்து பெருங்காற்றாழைக்கப்பட்ட வானழை

ஆரணியகாண்டம்.

போலப் பயத்தால் கடுகெங்கினான். இப்படிச் சீதையை விராதன் தூக்கிக்கொண்டவன் இராமர், முகத்தின் கண்ணுட்கி, லக்ஷ்மணரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னார். “பாரசய் லக்ஷ்மணா! ஜனகராஜகுமார மகளும்

இராமர்
தங்கித்தன்.

எனது மனைவியுமாகிய வெகு கன்ன டக்கையுள்ள சீதை இப்பொழுது விராதன் மடியிலிருக்கிறாள்! வெகு சுகமாய் வளர்ந்த புகழ்பெற்ற சாஜுகுமாரிக்கு வந்த கதியைப்பார்! கம்மை உத்தேசித்துக் கைக்கெறி கேட்டவரத்தின் பிரயோஜனம் இன்று அவளுக்குக் கைகூடி விட்டது. தனது குமாரனுக்கு இராச்சியங் கிடைத்ததால் போதும் என்றமடிகல் சந்தோஷப்படாமல், பின்வரப்போவதை முன்னதாகவே ஆலோசித்து, யாவருக்கும் ஒரு கெடுதலும் பண்ணாத என்னை எந்த எண்ணத்தைக்கொண்டு காட்டுக்கூறுப்பினரோர் அவ்வெண்ணத்தின் முடிவை எனது சிதிரதாய் இன்று அடைந்துவிட்டாளா. அயலான் இன்று வைதேவியைத் தொட்டது என் தல்லதாய நான் இழந்ததும் இராச்சியத்தை இழந்ததுமாகிய இரண்டு துக்கங்களுக்கும் மேலான துக்கத்தையான் மனத்தில் உண்டிபண்ணுகிறது.”

இவ்விதமாகச் சோகத்தினால் கண்ணீர்விட்டு இராமர் தயமுழன்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தபொழுது, லக்ஷ்மணன் மந்திரத்தால் கட்டுண்ட ஸர்ப்பம்போல் சிறிக்கொண்டு, அவரைப்பார்த்து “ஐயா கா, தத்தே, இந்திரன் போல வல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நாதராயிருக்கும் தாய்கள்

இட்ட கட்டையைநிறைவேற்ற கான் சாத்
லக்ஷ்மணன்
தேவததன்.

துக்ககரண்டிருக்க, காங்கன் அநாதைபோல் ஏனெனவாறு பரிதபிக்கிறீர்கள்? இன்று கோபமடைந்திருக்கும் எனது பாணம் ஒன்றினாலேயே இந்த விராதனைன்ற அரக்கன் உயிர்போய்க் கீழே விழப் போகிறான்; அவனிரத்தத்தை இப்பூமி குடிக்கப்போகிறது. இந்திரன் தனது வசிராபுதத்தை ஒரு பர்வதத்தின்

பிரயோகப்பதுபோல், இராச்சிய விஷயமாகப் பரதன்
டம் கான் கொண்டிருக்கும் கோபத்தை இவ்விராதன்
மேல் செலுத்துகிறேன். என்னைபின் ஆற்றலால் அதிக
வேகங்கொண்டு செல்லும் பாணம் இவன் மார்ணயப்
பிளந்து, உடலினின்றும் உயிரைப் போக்கி, இவன்
கழன்று பூமியில் விழும்படி செய்யப்போகிறது" என்று
மிக்ககோபத்துடன் கூறினார்.

மூன்றாம் சருக்கம்.

விராதன் புத்தம்.

மறுபடியும் விராதன் "கான் கோபத்தற்குச் சரியான
விடைகொடுங்கள். நீங்கள் யார்? என்கேபோகிறீர்கள்?"
என்று அக்காமுழுதுத் தனது சத்தத்தால் நிரப்பியது
பேலக்கேட்டான். இவ்வாறு கோபத்தால் திப்போல்து
கித்துக்கொண்டிருக்கும் அவ்வாக்கினப்பார்த்து அவன்
கேட்டகேள்விகளுக்கு "காங்கள் இவ்வாறு வம்சத்தில்
பிறந்தவர்கள். கற்சரிதையையுடைய கூத்திரியர்கள். இப்
பொழுது வனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்"
விடைகூறி, "நீயார்? என்கத்தத் தண்டகாரணியத்தில்
வருகிறாய் என்பதை அறிய ஆவதுடனிருக்கிறோம்?" என
இராமர் வினாவினார். இப்படிச் சத்தியசத்தரான இராமர்

சொன்னதும் அவ்வாக்கன் "நாஜனே,
காவென் விருத்தரத்தத்தைச் சொல்லுகி
றேன். இராமர், கேள். கான் ஜயன் என்ப
வதுடைய குமாரன்; சதஜிரதை என்பவன் என் தாய்;
நாகுடிகள் எல்லாரும் என்னை விராதனென் நழைப்
பார்கள். கான் வெருகான் தவம்புரிந்து பிரமதேவகரர்
சத்தோஷப்படுத்தி அவரிடமிருந்து, ஆபத்ததால்
வரும் என்னைக்கொல்லமுடியாதென்றும், என்னை கொட்ட

வும் பிணக்கவும் முடியாதென்றும் வரம்பெற்றிருக்கிறேன். கீழ்க்கு இப்பெண்ணை இங்கு விட்டுவிட்டு, இவன் மறுபடி உங்ககூடம் திரும்பிவரப்போகிறானென்ற எண்ணத்தை யும் ஒழித்துவிட்டு, உங்களுடிகில் ஆகையிருந்தால் இந்த அந்நமே ஒடிவிடுங்கள்" என்றான்.

இவ்வாறு கொடிய எண்ணங்கொண்டு பலங்கரமான கடிவதித்துடன் விளங்கும் விராதனைப்பார்த்து, அவன்சொ ண்ணதைக்கேட்டு, இராமர் கோபத்தால் கண்கள் செவ்வு "அற்பனே! ■ கெட்டாய்! உன் எண்ண மொன்றும் நிறைவேறுது, நீ சீக்கிரமாக மாணத்தையே தேடுகிறாய். உன்னை புத்தத்தில் விழ்த்துகிறேன் நில். நீ வன்னிட மிருந்து உயிருடன் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது" என்று கூறினர். இப்படிச்சொல்லி உடனே இராமர் தமது வில்லை காணேற்றி அதில் வெகுநுட்பமையான பாணங்களைச் சீக்கிர

மரகத தொடுத்துவிட்டார். காணேற்றிய
விராதன் தமது வில்லினின்றும் தக்கம் இழைத்து
புத்தம். இறக்கைகன்கட்டிக் கருடன்போலவும் காற்

றுவேகமாகவும் போகத்தக்க எழு பாணங்களை அவ்வரக் கன்மேல் அத்தீரர் பிரயோகித்தார். மயிலிறகு கட்டப் பட்ட அங்குமபுகள் விராதனுடைய சரீரத்தைப் பிளங் றுகொண்டு இரத்தத்தில் நேரய்க்கு அக்கினிப் பிழம்பு பேரன்று பூமியில் விழுந்தன. இவ்வாறு அடிபட்டவுடன் அவன் வைத்தெய்யப் பூமியில் விட்டுவிட்டுத் தனது குலத்தை மேலே புயர்த்தி வெகு கோபமடைந்தவனாகி இராமரும் ஸக்ஷ்மணருமிருந்த இடத்தைக்கொக்கி ஓடிவந் தான். பெரிய அட்டகாசம்பண்ணி, இத்திரதுவசம்போல விளங்கும் தன்னு குலத்தை எடுத்துக்கொண்டிலரும் சீராதன் தனது வாயைப் பிளந்துகொண்டிலரும் ஒரு யமன் போலக் காணப்பட்டான். பிரளயகாலத்து யமன்போல் விளங்கும் விராதன்மேல் இராமஸக்ஷ்மணர்கள் இருவரும் வெகு கர்மையான அம்புகளை மழைப்பொழிவதுபோலம்

பொழிதார்கள். அவன் அவ்வளவு பாணங்களைப் தாக்கி
கின்ற சிரித்துச் சீரத்தை உதறினான். அவ்வாறு
அவன் சீரத்தை உதறியே அப்பாணங்கள் பொல
பொலவென்று உதிர்ந்து கீழே விழுந்தன. தான் பெற்
றிருந்த வரத்தின் மகிமைமயால் அவ்வாக்கள் தனது இரா
ணவாயுக்களை யெல்லாம் இழுத்துப்பிடித்து வெகு பல
மடைத்து தனது சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு இராமரை
எதிர்த்து வந்தான். ஆகாசத்தில் உயர்ந்து கெருப்புப்
போல எரிந்துகொண்டு வச்சிராயுதம்போல விளங்கிய
அச்சூலத்தை, வில்லானிகளுட் சிறந்தவரான இராமர்,
இரண்டு பாணங்களைச் செலுத்தித் துண்டித்தெறித்தார்.
இராமருடைய பாணங்களால் துண்டிக்கப்பட்டுப் பூமியில்
விழுந்த சூலாயுதம் இடியால் பிளந்தெறியப்பட்ட மேரு
களின் கெதம்போல் விளங்கிற்று. உடனே அவர்க ளிரு
வரும், கருநாகம்போல் கொடிய சக்தியுள்ளவைகளான
தங்களுடைய கத்திகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவ்ளரிடம்
வேகமாகவிவாடி, அவளை விசைவாக வெட்டினார்கள். அவ்
வாறு வெட்டிக்கொண்டிருக்கையில், அசைக்கவொண்
னாத புருஷவிவாக்கிசங்களாகிய இராம லக்ஷ்மணர்களை
விராதன் தனது இருகைகளாலும் வேகமாக அனைத்
துத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடத் தலைப்பட்
டான். அவன் கொண்ட கருத்தை இராம
தறித்து லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து, அவன்
“இச்சையில்லையே எந்தவழி கம்மைத்
தூக்கிக்கொண்டு போகிறானே அந்தவழி
யே போய்விடும். அவ்ளரிப்பொழுது செல்லுகிற வழி காம்.
போகவேண்டியவழிதான்” என்று. அசக்கன் “அப்போது
இராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரையும் ஏதோ சிறு குழங்
கைகளைத் தூக்குவதுபோல் தூக்கித் தனது தோளின்
மேல் வைத்துக்கொண்டு அலைமயமாக ஓட ஆரம்பித்
தான். அவன் சருசூல மிம்மங்களான அப்பிறுவர்களை

அந் தனது தோலின்மேல் தூக்கிக்கொண்டு பயங்கரமாக அட்டகாசம்பண்ணிக் காட்டை நோக்குச் சென்றான். அவன் கடைசியாய் மேகக்கூட்டம்போல் இருளுடைத் துள்ளதும், அநேகவித விருஷங்கள் அடர்ந்ததும், காணு வித பறவைகள் நிறைந்ததும், சரி ணாவியிடுவதும், துஷ்ட மிருகங்கள் பொருந்தியதுமான வனத்தில் புருத் தான்.

நான்காஞ் சருக்கம்.

விராடன் வதை.

இராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவரையும் எடுத்துக்கொண்டு விராதனோடினதைச் சீதைபார்த்துத் துக்கத்தால் தனது அழகிய கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு இரைத்து ■■■■ தினான். “சத்தியவாலாயும் சீலமுடையவராயும் சுத்தராயு மிருக்கிற தசரதகுமாரரான இராமரை ^{சீதை} ^{துக்கத்தால்,} வக்ஷமணருடன் எடுத்தோடுகிறானே ஒரு பயங்கரமான அரசர்கள்! இனி என்னைச் செங்காய்களோ அல்லது புலியோ அல்லது சிறுத்தையோ புசித்துவிடப்போய்ன்றன. அப்பா அரசர்களுக்குள் உத் தமனே, உனக்கு கமஸ்காரம். நீ அவர்களிருவர்களையும் விட்டுவிட்டு என்னை எடுத்துக்கொண்டுபோ” என்றான். இவ்வாறு கூறிய சீதையுடைய வசனத்தைக்கேட்டு இரா மரும் லக்ஷ்மணரும் அத்தத் துஷ்ட அரசர்களைக் கொலை செய்வனிரைத்து, அவனுடைய இடது புஜத்தை வக்ஷ மணரும் வலதுபுஜத்தை இராமரும் வெட்டினார்கள். கை கள் வெட்டுப்படவே, மேகத்துக்கொப்பான அரசர்கள் ■■■■ கமஸடத்து வஜ்ஜிராயுதத்தினால் பிளக்கப்பட்ட மலைபோல் பூமியில் விழுந்தான். அவ்வாறு விழுந்தவனை இராமலக்ஷ் மணர்கள் தங்கள் கைக்குத்தாலும் முழங்காடி யாலும்

காலுதையாலும் பூமியில்தேய்த்தார்கள், அனேக
 கணரால் அடிக்கப்பட்டும் கத்தினரால் வெட்டப்பட்டும்
 மற்றும் பலவிதமாய் இடிக்கப்பட்டும் இராக்கதன் சேனை
 விடவில்லை, இவ்விதமாக உயிர்போகாமலிருந்த மலைக்குச்
 சமாளமான அரக்கன் கொல்லமுடியாதவனென்று அறி
 ந்து, பயமடைத்தவர்களுக்கு அபயம் கொடுக்கின்ற சிமா
 னாகிய இராமர் லக்ஷ்மணரைகோங்கு “ஓ புருஷநில்கமே,
 இவ்வரக்கன் தவத்தின்பலத்தால் யுத்தத்தில் ஆயுதங்க
 ளால் கொல்லப்படான், ஆகையால் காமிலிணப் பூமியில்
 அடக்கம் செய்வோம்” என்றார், இப்படி அவர் சொன்ன
 சொல்லை விராதன் கேட்டு வெகுநேகவரத்துடன் “கான்
 எனது அஞ்ஞானத்தால் முதலிலேயே தாய்களின்னொரன்
 பதை அறிந்துகொன்னவில்லை, இப்பொழுதுதான் தாய்
 கள் கௌசலியின் அருமைத்திருமகன் என்று தெரிந்து
 கொண்டேன், மிக்க பசங்கியவதியான சேதையையும் வெகு
 தீர்த்தி பொருத்திய லக்ஷ்மணரையும் காலிப்பொழுது
 தான் அறிந்துகொண்டேன், நான் சாபத்தால் இந்தக்
 கோரமான சாக்ஷஸ ரூபமெடுத்தேன்; தம்புரு என்
 னும் பெயருள்ள கத்தர்வன்; சூரேபரனால்
 விராதன் பூர்வ சபிக்கப்பட்டு இக்கதியை வடைத்தேன்,
 விருத்தாந்தம், என்னை அவர் சபித்தபின் நான் அவரைச்
 சத்தோஷப்படுத்தி எப்பொழுது இச்சாபம் நீங்குமென்று
 கேட்டேன், பெருந்தகையாகிய அவர் “தசாதருமராகிய
 இராமர் உன்னை யுத்தத்தில்விழ்த்தும்பொழுது நீ மறுபடி
 யும் உன்னுடைய சொந்த உருவமடைத்து கயர்க்கலோகஞ்
 சேர்” என்று அனுக்கிரகித்தார், இவ்வாறு காலொரு
 காலத்தில் அரம்பையிடம் வைத்த ஆசையால் குபேரனை
 வணக்காமல் இருத்ததற்காக, அவர் என்மேல் கோபம்
 கொண்டி சபித்தார், ஓ! சத்துருக்களைத் தவிக்கும்படி
 செய்கிற இராகவா, தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால்
 இந்தக் கொடிய சாபத்தினின்றும் நான் விடுபட்டேன்

இனி என் னல்லோகத்திற்குப் போகிறேன். உங்களுக்கு
 கேடும் உண்டாகட்டும், இங்கிருந்து ஒன்றையோசனை
 தூரத்தில், சூரியன்போல் தமது காத்தலால் விளங்கும் தர்
 மாத் தமர் சரபங்கமகரிஷி வசிக்கிறார். அவரிடம் சீக்கிரஞ்
 செல்லுங்கள். அவர் உங்களுக்கு கேடமத்வதச் செபவார்.
 என்னைக் குழியில் அடக்கஞ்செய்துவிட்டு கேடமமாய்ப்
 போங்கள். இறந்துவிட்ட அரக்கர்களை அடக்கம்செய்வதே
 பழையமையான தர்மம். எந்த ராஜாஸர்கள் அடக்கம் செய்
 யப்படுகிறார்களோ அவர்களுக்குத் திஸ்தாலோகம்மிடைக்
 கும்” என்றில்லாது சொல்லிக்கொண்டே தன்மேல் பாய்
 க்கிருந்த பாண்டவரின் வேதனை பெறுக்கமுடியாமல்
 தனது சரீரத்தைவிட்டுச் சுவர்க்கஞ்சேர்க்தான். அவ்வார்க்
 கன் சொன்னதைக்கேட்டு இராசவர் லக்ஷ்மணனைநோக்கிக்
 “கொடிய காரியக்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த யானை
 போன்ற இக்கொடிய அரக்களைப் புதைக்கப் பெருங்
 குழிஒன்று வெட்டுக” என்றுகூறி அவன்கழுத்தைத் தமது
 காலால் மிதித்துக்கொண்டு நின்றார். லக்ஷ்மணர் ஒரு
 மண்வெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அவ்விராதனுடைய
 தேகம் கிடந்த இடத்துக்குச் சமீபத்தில்
 வீராதேவ பெருங்குழி யொன்று வெட்டினார். குழி
 புதைத்தல் வெட்டி முடிந்தவுடன் இராமர் தமது
 காலை அவ்வார்க்கன் சழுத்தைவிட்டுவிட்டு, கூர்மையான
 முனைபோலுள்ள செவியனும் பெருகு சப்தத்தை உடை
 யலனுமான வீராதனை லக்ஷ்மணர் குழியில் தள்ளி
 னார். அப்பொழுது பெருஞ்சபத முண்டாயிற்று. வெகு
 பராக்ரீமசாலிகளும் உறுதியுடையவர்களுமான இராம
 லக்ஷ்மணர்கள் அவ்வார்க்கனை யுத்தத்தில் வென்று, வெகு
 சந்தோஷமடைந்து, பயங்கரமாகக் கத்திக்கொண்டிருந்த
 அவனைத் தூக்கிக் குழியில் போட்டார்கள். அந்த
 போரில் கூர்மையான ஆயுதங்களால் கிழிந்து
 என்ற சங்கதினய சமயோதிதம் தெரிந்த வீரர்கள் அறிந்து

கொண்டு, அங்ஙனம்கொல்லத்தக்க உபாயத்தைத் தீர்மானம்செய்து, அவனைக் குழியில் ஊக்குப்போட்டு மான்வித்தார்கள். விராதன் தான் சஸ்திரத்தால் மானாத வதம் பெற்றிருந்ததைத் தானாகவே தெரிவித்து இராமர் ஸைவாலேயே தான் மானவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்ட படியால், அவர் அவன் வேண்டுகோளின்படி குழியொன்று வெட்டி அதில் அவனைப் புதைக்கும்படியாகிற்று. அப்பொழுது அவ்வரக்களிட்ட கட்சல் அவ்வள முழுதும் நிரம்பிற்று. இவ்வண்ணம் விராதனைக் குழியில் சுத்த லேஷும் மண்ணையும் போட்டுப் புதைத்துவிட்டு, தங்களுக்கு வந்த பயம் நீங்கி, இராமலக்ஷ்மணர்கள் வெகு சந்தோஷ மடைந்தார்கள். சேதையுடன் சந்தோஷத்தோடு அங்ஙனிரு வரும் தங்களுடைய தங்கக்கட்டமைந்த விறளை எடுத்த ஊக்கொண்டு அக்காட்டில் சூரிய சந்திரர்கள் போல் சஞ் சரித்தார்கள்.

ஐந்தாஞ் சருக்கம்.

சரபங்கமகரிஷியை ஐந்திரன் பிரமனாகத்துக்கொழிக்கவந்தது.

பயங்கரமான பலம்பொருந்திய விராதனை அவ்வாறு காட்டில் கொன்றபிறகு, இராமர் சேதையிடம் வந்து அவனை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு சமாதானப் படுத்தித் தமது தம்பியாகிய வெகு பலபராக்ஷிரமம் தங்கிய ஸக்ஷ்மணரைப் பார்த்து "இந்தக் காடு வெகு கஷ்டமானது; எளிதில் கடக்கமுடியாதது. நமக்கும் இக் காட்டுவழி கன்றாகத் தெரியாது. ஆகையால் நாம் சீக்கிரமாகச் சரபங்களுடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் போவோம்" எனச் சொல்லிக்கொண்டு சரபங்கமகரிஷியின் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி நடந்தார். தேவருக்கொப்பான மஹிமையுள்ள வரும், தவத்தால் பரிசுத்தம் பண்ணப்பட்ட ஆத்திர

உடையவருமான சரபங்க மகரிஷியின் ஆச்சிர மத்துக்குச் சமீபத்தில் வந்துகொண்டிருக்கையில் இராமர் ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கண்டார் : அங்கே இந்திரன் சூரியனுக்கும் அக்கினிக்கும் ஒப்பான காத்தியாய் வினங் கும் தேவதையுடையவனாகி, அழகாகப் பிரகாசிக்கும் ஸுடையர்ப்பாண மணித்து கொண்டு, தேவபரிவாரங்கள் சூழ, தனது இரதத்தை விட்டிருந்திப் பூமியில் மிதியாமல் அதற்கு மேலாகவே வின்றுகொண்டிருந்தான். அவனைச் சூழ்ந்து அவனைப்போன்ற அநேக மகாத்மயங்கள் நின்று வணங் கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்குச்சமீபத்தில் இன்னு் சூரிய னுக்கொப்பான அவனுடைய இரதமும் பச்சைக் குதிரை கள் கூட்டப்பட்டு ஆகாசத்திலேயே வின்றுகொண்டிருத் தது. அவனுடைய வெண்குடை அநேக விதமான மாலை களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு வெண் மேகம்போலவும் சந்திர மண்டலம் போலவும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவ னுடைய இருபக்கங்களிலேயும் இரண்டு உத்தமஸ்திரீகள் பெரந்தரம்புபோட்ட இரண்டு விலையுயர்ந்த வெண்சாமரங் களைத் தங்கள் கையாலெடுத்தி வீசிச் சுழற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். கந்தர்வர்களும் தேவர்களும் சித்தர்களும் அநேக உத்தம ரிஷிகளும், இந்திரன் ஆகாசத்தில் நிற்றவரிலேயே பல அழகான மொழிகளால் அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வாறு அங்குவந்திருந்த இந்திரன் சரபங்கமகரிஷியிடம் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருப்பதை இராமர் தூரத்திலேயே கண்டு, ஸந்தமனமடைப்பார்த்து, அந்த இரதத்தை அவருக்குக் காட்டி “வெகு காத்தியும் அழகும் உடையதாகிப் பார்ப்ப தற்கு வெகு ஆச்சரியமாகத் தனது பூரணஇரணங்களுடன் பிரகாசிக்கும் சூரியன்போல் ஆகாசத்தில் சிற்கும் அந்த இரதத்தைப்பார். ஸந்தமனம், காம் இந்திரனுடைய குதிரைகள் எப்படிப்பட்டதென்று முன் கேள்விபுற்றிருக்கி

தேமோ அப்படிப்பட்ட குதிரைகளையே காம் இப்பொழுது ஆகாதத்தில் கேரில் பார்க்கிறோம் என்பது நிச்சயம். அந்த இரதத்தைச் சூழ்த்தகொண்டு நூறுதூராக நித்திரைகளே அவர்களை கண்டுபார்ப்பார். அவர்கள் புருஷ சோஷ்டர்கள்; குண்டலங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, பெளவனமுடையவர்களாய், கைகளில் கத்தியேத்தி, விராலமாயும் விபுலமாயமுள்ள மார்புடையவர்களாய், தாழ்ப்பான் போல் நீண்ட கைகள் அமைந்து, வெப்பு வஸ்திரங்கள் உடுத்தி, புலிவம்பேரல் கிட்ட கெருங்குவாண்ணாத பராக்ரமம் பொருத்தியவர்களாய், தங்கள் மார்புகளில் அக்கினி போல் பிரகாசிக்கும் ஆரங்களை அணிந்து கொண்டு, எல்லாகும் இருபத்தைந்து வயதுள்ள ஒரு வத்தை உடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இவ்வுருவம் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஏற்பட்டது. இப்பொழுது எப்படிப் புருஷகுரர்களாயும், பிரியமான உருவமுள்ளவர்களாயும் காணப்படுகிறார்களோ அப்படியே அவர்கள் எப்பொழுதும் இருப்பார்கள். இரதத்தில் கரத்தையுடன் விளங்குமின்றவர் இன்னொருவன் காணறிந்துகொண்டுவருகிறவரையில், அப்பா லக்ஷ்மண, நீ இங்கேயே கொஞ்ச நேரம் சிதைபுடன் நின்றுகொண்டிரு" என்றார். இங்ஙனம் சொல்லிக் காகுத்தர் சரபங்கமகரிஷியின் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்திரே சென்றுகொண்டிருந்தார். இராமர் வருவதை இந்திரன் பார்த்துச் சரபங்கமகரிஷி யிடம் "இராமரிக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார். அவரிப்பொழுது என்னெக்காணுவது தருதியன்று. முன்னர்த் தமது காரியத்தை முடிக்கட்டும்; பிறகு என்னை அவர் பார்க்கலாம். அவர் சீக்கிரத்தில் ஜெயித்துக் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டவுடன் காளை அவரைப் பார்ப்பேன். வேறொருவராலும் சொல்வமுடியாத பெருங்காரியம் அவரால் ஆகவேண்டி இருக்கிறது. அதை முடித்துவிட்ட பிறகுதான் அவர் என்னைக் காணலாம்" என்று இராமையமாக்க கூறினான்.

விதமாகத் தேவஸ்திரன் அம்முநிவரிடஞ் சொல்லி விடைபெற்று அவருக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச் செய்துவிட்டுக் குதிரைபூட்டிய தனது இரதத்திலேறித் தேவஸ்திரனாகஞ்சென்றான். அவன் போனபின்பு, இராகவர் சேதனையும் லக்ஷ்மணனையும் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு அக்கினிஹோத்திர சாலையில் உட்கார்ந்திருந்த சரபங்கமுநிவரின் சமீபம் போகாங்கார்க்கானல், இராமர் லக்ஷ்மணர் சேத ஸ்ராவர்களும் முநிவரின் பாதங்களில் வணங்கி, அவருக்காகவு் பெற்றுக்கொண்டு, அவர் இட்ட ஆசனங்களில் உட்கார்ந்து, அவரால் பூஜிக்கப் பட்டார்கள். பிறகு, இராமர் சரபங்கரைப் பார்த்து இந்திரன் வந்ததைப்பற்றி வினவ, முநிவரும் அச்சங்கதி முற்றையும் சொன்னார். “அப்பா இராமா, என்னை இந்திரன் பிரமஸிலாகத்துக் கழைத்துப்போக வந்தான். மற்றவர்களுள் ஒருபொழுதும் ஜெயிக்கமுடியாததை நான் என்னுடைய தவத்தால் வென்றிருக்கிறேன். ■ புருஷஸீரா, தாங்கள் எனக்கு் வெகு சமீபத்தில் வந்திருப்பதாக நான் தெரிந்துகொண்டபடியால், பிரியராண அதிவிவாகவந்த தங்களைக்காணாமல் நான் பிரமஸிலாகம் போகக் கூடாதென்று யின்றுவிட்டேன். இனி மகாத்ருமாவாயும் தர்மஸேவாபுமுள்ள தங்களைக் கண்டறிந்து நான் தேவர்களுல் சேவிக்கப்படும் திரிதிலஸோகம் போகப்போகிறேன். ■ அழிவற்ற பிரமஸோகம் நாகபிருஷ்டம் என்ற உலகங்களைப் பெற்றிருக்கிறேன். எனக்குரியவாகிய இனவகளைத் தங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று சரபங்கமுகாரிவி சொல்லலும், எல்லாச் சரஸ்திரங்களையும் வன்முக்க கற்றறிந்த இராகவர் அவரைப்பார்த்து “ஐயா மகரிஷியே, நானே இவ்வுலகங்களை எனக்குத் தேடிக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி முடியாவிட்டால் தங்கள் சொற்படி அங்கீகாரம் செய்துகொள்கிறேன்.”

மேன், இப்பொழுது இக்காட்டில் வந்திருக்கும் எனக்கு
கான் வசிக்கவேண்டிய இடத்தைத் குறிப்பிக்கும்படி தன்
கவின வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்” என்றனர். இவ்விதமாக
இந்திரனுக்கொப்பான பலமுள்ள இராமர் சொல்ல
வெகு புத்திமானாகிய சரபங்கர் கேட்டு மறுபடியும் “ஓ
இராமர், இந்த அரணியத்தில் தாழ்மிகவும் வெரு
காத்திப்பொருந்தியவரும் மகாத்மாவாயுமான கதிகுணர்
என்ற தபோதனர் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவரிடம்
தாங்கள் சென்றால் அவர் தங்களுக்கு வேண்டிய கன்மை
வயச் செய்துவைப்பாரா. தாங்கள் கதிகுணரென்ற அருத்
தவரிடம் சென்றதும் அவர் தாங்கள் வசிக்கத்தகுந்த சம
ஸீயமான ஆச்சிரமத்தைத் தங்களுக்குத் குறிப்பித்துக்
காட்டுவார். அகேக புஷ்பங்கள் பூத்து விளங்கிக்கொண்
டோகும் மந்தாகினி கதிக்கு எதிர்முகமாகத் தாங்கள்
அதன் கரையோரமே சென்றால் அம்முநிவர் ஆச்சிரமத்
துக்குப்போகலாம். இதுதான் தற்கு வழி. ஆனால், புருஷ
சிரேஷ்டசே, ஒருமுசுபுத்தகாலம் எண்ணப்படும்; பாம்பு
தனது பழைய தோலைக் கழற்றினிவிவதுபோல கான் என்
தேகத்தை நீத்துவிடப்போகின்றேன்” என்று வேண்டி
னர். இவ்வாறு சொன்னபின்பு அக்கினியை கன்றாக
மூட்டிச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் தோராமம்
சரபங்கர் பண்ணி முடித்துக் கொழுத்துவிட்டெரியும்
திப்புசுட, அவ்வக்கினிமத்தியில் அம்மகா காத்தி
பொருந்திய சரபங்க முநிவர் பிரவேசித்தார். அவ்வக்கினி
அவருடைய உரோமம், தலைமயிர், உடம்புமேலிருந்த
தோல், கலம்பு, மாயிசம், இரத்தம் என்னும் இவைகளை
பெல்லாக் தகித்தது. அதை இராமரும் ஸஷ்மணரும்
கைதயும் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரிபமடைந்தார்கள். உட
னே சரபங்கர் அவ்வக்கினிமத்தியில் இருந்து அக்கினிக்
கொப்பான ஒரு குறுயிள்ளையாய் எழுத்து ஆகிதாக்கினி
கன், இருடிகள், மகாத்மாவர்கள், தேவர்கள் முதலியோர்

தூரணியகாண்டம்.

தங்கள் தங்கள் புண்ணியங்களால் அடைந்திருக்கும் உலோகங்களை யெல்லாம் கடத்துகொன்று பிரமலோகத்தைப் போல வைத்தார். அகேக புண்ணியங்களைப் பண்ணிய அங்ஙனத்தன சிரேஷ்டர் அங்ஙுலகத்தில் பிரமதேவர் தமது பரிவாரங்களுடன் இருப்பதைக் கண்டார். பிரம தேவரும் அவரைக் கண்டு சந்தோஷமுடைத்து அவரை அங்ஙுலகத்தினார்.

ஆறாஞ் சருக்கம்.

சரபங்கமகரிஷியின் ஸ்சந்திரமத்திலிருந்த நிஷிசனெவலோரும்
இராமமாத் சரணமுடைத்து ராஜசூதர்களின் உபதிரவத்தை நீக்க
மேன்றமென்று மேண்டிக்கொண்டான்.

சரபங்கமுநிவர் தேவலோகஞ்சென்றபின், தமதுகாந்தியால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த இராமரிடம் அங்கிருந்த நிஷிகணங்கள் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வந்தார்கள். அவைகானசர்கள், அங்குமுட்டப் பிரமமணம் முயிலார் உயரமுள்ள வாலகிலியர்கள், எப்பொழுதும் ஸந்தரணம்பண்ணித் தங்களுடைய தேவதீதை இடையிடரது சுந்தமரக வைத்துக்கொண்டு தவம்புரியும் ஸந்திரசூதரர்கள், சகலரஞ்சிய பிரணங்களை யே குடித்துக்கொண்டு சேவிக்கும் மரீசிபர்கள், எப்பொழுதும் தங்கன்தேகத்தைக் கற்கணி மோதிக்கொண்டு தவம்புரியும் அச்சமகுட்டர்கள் பலர், உதிர்ந்தசருகுனைப் புசித்துக்கொண்டு தவம்புரியும் பத்திராசனர்கள், பற்கனாலே தூணியங்களைக் கொறித்துப் புசிக்கும் தந்தோலுலர்கள், எப்பொழுதும் தலைக்குக்கீழ்ப்பட்ட ஜலத்தில் விந்து கொண்டு தவம்பண்ணும் உய்மஜ்ஜங்கள், தாங்கும்பொழுதெல்லாம் தலைவயத் தங்கள் தோளின்மேலேயே வைத்

தாத் தூங்கும் விதமுள்ள காத்திரசய்யாக்கள், தூங்கா
விதங்களையு அசய்யாக்கள், காற்று மழை வெயில் என்
பவைகளென் னுக்கும் பலப்படாமல் எப்பொழுதும் வெட்
டவெனியில் அலைந்துதிருந்துகொண்டு தவம்புரியும் அந்நா
காசிகள், இஸ்மொன்றையே குடிப்பவர்களுள் சல்லாகா
ரர்கள், காற்று ஒன்றையே புசிப்பவர்களுள் வாயுபதிகர்
கள், மரங்களின்மேலேயே வசிப்பவர்களுள் ஆகாசவியர்
கள், யாக்ஷுமியிலுள்ள மண்மேடைமீலேயே படுத்துக்
கொள்ளும் தண்டிலசாயிகள், ஒருவித ஆகாசமு மில்லா
மல் புசிப்பென்பதையே விட்டுவிட்டுத் தவம்பண்ணும்
ஊர்த்தவாசிகள், பொறுமைபுள்ளவர்களாய் எப்பொழு
தும் ஈரத்துணி உடுத்துக்கொண்டு தவம்புரியும் ஆர்த்திரப
டவாசர்கள், எப்பொழுதும் ஜபத்தையே பிரதானமாகக்
கொண்ட ஜபர்கள், பஞ்சாக்கினி வளர்த்து அவைகளின்
மத்தியில் வெயிற்காலத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு தவம்
புரியும் பஞ்சபர்கள், இலங்கெல்லாரும் பிரமதே
ஜனு வினங்குகிறத ஐடைவிடாத யோகவிக்ஷ்டையால்
எகாக்ஷித்தர்களாகச் சரபங்கமகரிவியின் ஆச்சிரமத்தி
லுள்ள இராமரிடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். தர்மக்ஞர்களான
தவத்தோர் கூட்டங்கள் இரேஷ்டமரண தர்மத்தை அறிந்த
இராமரைநோக்கி “ஐயா, தாங்கள் இஷ்டவாகு குலத்
திருக்கும் இவ்வுலகத்திற்கும் முதல்வராயும்
முதிவர்கள் யஜுமானராயும் இருக்கிறீர்கள். தேவர்
களுக்கெல்லாம் எவ்வாறு இந்திரன் யஜி
மாஜே அதுபொல் எங்களுக்கெல்லாம் யஜுமான் தாங்களே,
தங்களுடைய புகழும் பராக்ஷிரமமும் முடிவுகத்திலும்
பரவியிருக்கின்றன. அவைகளைப்போலவே, தந்தை
சொல்லில் தாங்கள் வைத்திருக்கும் கௌரவமும் உண்மை
யும் தருமமும் தங்களிடம் விளங்குகின்றன. எங்கள்
யாசகர்களாக மகாத்துமாவான தங்களை அடைந்து சொல்
எப்பொழிதைக் கேட்டுத் தாங்கள் எங்களை மன்னிக்க

வேண்டும். தனது குழக்கரிடமிருந்து ஆதிரைஞாடணம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைத் தனது பிள்ளைகளைப்போல சூழிக்காத அரசனது பாவம் மிகவும் பெரிது. அப்படியில்லாமல் எந்த அரசன் தன்னுயிரைப்போலவும் அவ்வுயிரினு மீனிய தனது சொந்தப்பிள்ளைகளைப்போலவும் குழக்கரைப் பரிபாலனம்பண்ணுவதிலேயே ஏப்பொழுதும் கையையுள்ளவனாக விருந்து தன்னாட்டிலுள்ளவர்களைக் காப்பாற்றிவருகிறானோ அவன் அநேகவருஷங்கள் இவ்வுலகத்தில் ஆழியாதுசிற்கும் புகழைப்பெற்றுப் பிறகு பிரமலோகத்திலும் பெருமை பெறுவான். காட்டில் கனிவினயும் கிழங்குகளையும் புசித்துக்கொண்டு தவம்புரிபுக் தவத்தினர்களை வந்த அரசன் காப்பாற்றுகிறானோ அவன் அத்தவத்தினர்களுடைய தவத்தில் காண்கலொரு பாகத்தைக் கடமையாகப்பெறுவான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது தங்கள்முன் வந்துள்ள வானப்போஸ்த நிலையில் நின்றொழுகும் அத்தனார்களைல்லாம் தங்கையே சரணமாக அடைந்திருந்தபோதிலும், அநாதைகன்போல சாஷஸர்களுபத்திரவத்தால் இக்காட்டில் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐயா, எங்களுடன்கூடவந்து வொரு கொடியவர்களான இவ்வார்க்காகால் பலவாறு கொல்லைப்பட்ட பரிசுத்தர்களுக்கிடையே அளவிறந்த அருந்தவர்களுடைய சீரங்களைப் பாருங்கள். இதேமாதிரி உபத்திரவங்களையே பம்பாத்திக் கரையிலும் மந்தாதினி கதிக்கரையிலும் சித்திரகூடபருவத்திலும் வசிக்ஞம் நிஷிகஞம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கொடிய செயல்களையே போன்றபணக் கருதியிருக்கும் அரசர்கள் இவ்வளத்தில் நிஷிகஞக்குச் செய்யுக் தீமைகளைப் பார்த்து எங்கனால் சமிக்ஞமுடியவில்லை. ஆகையால் காங்கனெல்லாரும் யாவருஞ் சாணமென்றடையுக் தங்களை இப்பொழுதுசாண அடைந்திருக்கிறோம். ஐயா இராஜகுமாரோ, எங்க

எல்லாறையும் இவ்வரக்கர்களுடைய உபத்திரவத்திலிருந்து நீக்குவது தங்கள் கடமை, தாங்களே எங்களை சாதிக்க வேண்டும், தங்களைவிட எங்களை இவ்வுலகத்தில் சாதிக்கக் கூடியவர் வேறொருவருமில்லை” என்று இவ்வாறு ஒருங்கே முறையிட்டார்கள். தருமாத்ருமாவாகிய இராமர் அதனைக்கேட்டு அவ்வருத்தவர்களை நோக்கி “முநிவர்களே, இவ்வாறு என்னை நீங்கள் வருத்திக்கேட்டு இராமர் அபயம் கொடுத்தான். க்கொள்ளுவது நியாயமன்று. காணோ உங்க ளால் கட்டிவிடப்பட வேண்டியவன், ளான் இக்காட்டுக்கு வந்தது இராக், தர்க்களிடமிருந்து உன் னனைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்ற என் சொந்தக்காரிய மாகவே, அதுனுடன் தற்செயலாக என் தந்தைவர்களை நிறைவேற்றி வைக்கும் கடமையுள் சேர்க்கிருக்கிறது, ஆகையால், காண்ப்பொழுது தற்செயலாக இவ்ரு வந்தி ருப்பது உங்கள் மனோதங்களை நிறைவேற்றிவைக்கும் பொருட்டேயென் றெண்ணுகிறேன், என் வனவாசமும் இதனால் வெகு பயனுள்ளதாக முடியும், அருத்தவர்களு டைய சத்துருக்களாகிய அரக்கர்கள் எல்லாறையும் யுத்தத் தில் மடிபுச் செய்கிறேன். தவத்தையே பொருளாகக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் என் வலிமையையும் என் தம்பி யின் வலிமையையும் பார்க்கப்போகிறீர்கள்” என்றனர்.

இவ்வாறு தருமத்திலேயே உறுதியான புத்தியுள்ள இராமர் தமது தம்பி லக்ஷ்மணருடன் தம்மைக் காண வந்த நிகழிகளுக்கெல்லாம் அபயங்கொடுத்தது, அவர்களால் வாரால் சூழ்ந்தவாச் சதிக்ஷணமா முநிவரின் ஆச்சிரமத் துக்குப் புறப்பட்டார்.

ஏழாஞ் சருக்கம்.

இராமர் கதிக்ஷணருடைய ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்றது.

இராமர் தமது தம்பியுடனும் சேதையுடனும் கூட வந்த அல்வந்தனர்களுடனும் கதிக்ஷணருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் புறப்பட்டார். அவர் கெடுக்தூரம் கடந்து சென்று, கன்றாக நீர் நிரம்பியோடும் அனேக கதிக்ஷணக் கடந்து, ஒரு பெரிய மேகம்போல் உயரமாக விரும்ப விரை லமான ஒருமலையைக்கண்டார். அங்கிருந்து இங்குவாகு காம்ச றிரேஷ்டர்களான இராமலக்ஷ்மணர்கள் சேதையுட னே அனேக விதமான மரங்கண்டந்த ஒரு பெருங்காட்டில் புருந்தார்கள். நிரம்பப்பூத்தும் பழுத்துநிரந்தும் அனேகமா ய்கள்செறிந்த அந்தப்பயங்கரமான வனத்தில் கொஞ்சத் தூரஞ் சென்று, அந்நெருப்பக்கத்தில் மரவுரிகளா லும் மர மீன்களா லும்விண்ணும் ஓர் ஆச்சிரமத்தை இராமர்கண்டார்.

அங்கே அஸுர்கு நிரம்பிய ஜடைகளைபுடை
 கரணம், வவராய் உட்கார்ந்திருந்த தவத்தரம்பி
 சிய கதிக்ஷணரிடம் இராமர் சென்று “பக

வானே, நான் இராமன்; தங்களைத் தரிசிக்க இங்குவந்திருத் திருேன். தருமத்தை அறிந்தவன், உண்மையான பராக் கிரமம் படைத்தவனே, என்னை ஆசிரியிபுங்கள்” என்று வேண்டினர். உடனே அவர் வீரரும் தருமத்தையறிந்தவர் களுக்குள் உத்தமருமான இராமனை உற்றுப்பார்த்துச் சங் தேரவந்தால் அவரைத்தழுவி “இராமா, வீரனே, தரு மத்தை ஆராய்ந்து நடத்துகிறவர்களுக்குள் உத்தமனே, தங்கள்வரவு கல்வரவாருக, தாங்கள் இங்கு வந்ததால்

ந்த ஆச்சிரமம் யஜமானனைப் பெற்ற ஆச்சிரமமாய்விட் டது. பெரும் புகழ்பெற்றவரே, நான் தங்கள்வரவை எந்நிர் பார்த்துக்கொண்டே என்னுடைய இந்தத்தேகத்தை இங் குலகத்தில் விட்டுவிட்டுத் தெய்வலோகத்துக்குப் போகா மல் இருத்தேன். தாங்கள் தங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்ட

புய இராச்சியத்தை இழந்துவிட்டுச் சித்திரகூடம் வந்து
வசித்திருந்தது எனக்குமுன்னரே தெரியும். நூறுபாகம்
பண்ணிமுடித்த தேவேந்திரன் இங்கு வந்திருந்தான்;
தான் என்னுடைய புண்ணியகருமங்களால் இங்கு எல்லா
உலகங்களையுஞ் செறித்துவிட்டதாகச் சொன்னான். தேவ
நிவிகளும் இன்னும் மற்ற நிவிகளும் நிரம்பியிருக்கும்
அவ்வுலகங்களை தான் எனது சக்தியால் தங்களுக்குக்
கொடுக்கிறேன். தாங்கள் அனைவரையும் பெற்றுக்கொண்டு
அனைவரையும் சிதாலகாமணர்களோடு அனுப்பியுங்கள்”
என்று கூறினார். இவ்வாறு சொல்லிய கிடோரமான
தவத்தை உடையவரும் உண்மையையே உரைப்பவரு
மான அம்முநிவரைக்கொண்டு, பிரமதேவரைப் பார்த்
துக் கரசியபமகரிஷி சொல்லுவதுபோல, ஆத்தம ருரீன
மண்டந்த இராமர் “ஐயா முனிவரே, நானே உலக

சரிசுனாக
இருக்க துடம்
விடவன்.

மர உலகங்களை எனக்குத் தேடிச்
கொள்ளுகிறேன். நுப்பொழுது தங்களை
நான் நுக்காளகத்தில் வசிக்கவேண்டிய ஆத்
சிரமத்தை எனக்குக் குறிப்பிக்கும்படியே
ண்டிக்கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் எல்லாருடைய கேட்கத்
தையும் கரடியிருப்பவரென்றும், எல்லாப்பிரானிகளிடத்
திலும் அன்பும் ஆதரவும் பொருத்தியவரென்றும் மகாத்
துமாலாகிய கௌதம சரபங்குச் சொன்னார்” என்றார்.
அதைக்கேட்டு, உலகம் எங்கும் புகழ்பெற்ற அம்மகரிஷி
யிச்ச சந்தோஷமடைத்து, வெகு மதுரமான சொற்களால்
“இராமா, தங்களுக்கு இதுதான் உத்தமமான பூச்சி
மம்; தாங்களிவ்விடத்திலேயே வசிக்கவேண்டும்; இவ்வி
டத்தில் நிவிகள் அநேகர் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்
கள். இங்கே காய் கனிகளும் கிழங்குக
ளும் எப்பொழுதும் நிரம்பி யிருக்கும்.
ஐயா பெரும்புகழ் பெற்றவரே, இவ்வாறு
சிரமத்தில் அநேக மானகட்டங்கள் பயில்காமல் வந்து

அன்னியிலையாடி அங்கு மிங்கும் அலைந்து, தவம்புரியும்
 விஷிகளின்மனத்தைத் தங்களுடைய அழகிய சேஷ்டைக
 ளால் கீழ்த்துப்போடுகின்றன. இப்படி உண்டாகும் பயத்
 தைத் தவிர வேறொருவிதமான பயமும் இவ்விடத்தி
 லில்லை" என்றுகொல்லீனர். இவ்வாறு அம்மகரிவிசொன்
 னதை ஸக்தமணருக்கு மூத்தவரான இராமர் கேட்டுத்
 தாம் வெகு தைரியசாகியசையைால் காண்பூட்டிய தமது
 கில்லைக் கொஞ்சமிழுத்துப் பாணத்தை அதில் சந்தித்து
 "ஐயா பெருமைதங்கிய முகிலசே, இரபேன்ற கூர்
 ■■■■■ எனது பாணங்களால் அவ்வாறு வரும் மரீன்
 கூட்டங்களை ■■■■■ கொல்லுவேனெனில் அதைப்பார்ப்பதை
 விடக் கஷ்டம் தங்களுக்கு வேறொன்றுமிராதே. ஆகையால்
 இந்த ஆச்சிரமத்தில் மரீன் அதிகமாகத் தங்கமுடி
 யாதுபேரலீருகிறதே" என்று அம்முகிலரைப் பார்த்து
 னச் சொல்லிவிட்டு, அதன்மேல் தமது சந்தியாவந்த
 னத்துக்குச் சென்றார். அவர் சாயஞ் சந்தியைச் செய்து
 முடித்து அவ்வாச்சிரமத்திலேயே சீதாஸக்தமணர்களுடைய
 அன்றிரவு தங்கினார். சந்தியாகாலம்போய் இரவு வந்தவு
 டன் அப்புருஷசிங்கங்களுக்குச் சதீக்ஷணமுகிலர் துறவி
 கள் புசிக்கும் ஆகாரத்தை வெகுசத்தோடிமாகக் கொண்டு
 வந்து கொடுத்து அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதை
 யை ஒன்றும் விடாமல் செய்தார்.

எட்டாஞ் சருக்கம்.

தண்டாரணியத்திலிருந்த ஆச்மொமலாகத்தை இராமர்
 பார்ப்பதற்காகப் புறப்படுதல்.

இவ்வாறு சதீக்ஷணமகரிஷியால் கன்றாக உபசரிக்கப்
 பட்டு இராமரும் ஸக்தமணரும் அன்றிரவைச் சுகமாக
 அவ்வாச்சிரமத்தில் கழித்துக் காலையிலெழுந்தார்கள். அந்நி
 காலையிலெழுந்து தாமரை மலரின் மனம் விசும் ஜலத்தில்

இராமர் ஸ்வரணம் செய்தார். பிறகு அவ்வாச்சிரமத்தில் இராமவர் ஸக்தமணரோடு சேதயோடும் அக்கினி, தேவர்கள், பிதிருக்கள் இவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய பூசைகளைச் செய்துமுடித்து, உதிர்குஞ் சூரிய பகவானைக்கண்டு அவரை உபாசித்து, அதன்பிறகு சுதீ க்ஷணம் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கு வந்து அவரைப்

பார்த்து “ஐயா பகவானே, தங்களுடைய

இராமர் தண்டனாபேசை ஓரணியம்போக விடை பெற.

ஒருவிதமான குறைவுமின்றி நேர் நிரவு இவ்ருச் சுகமாகத் தங்கியிருந்தோம்.

இப்பொழுது தங்களுடம் விடைபெற்றுப் போக வந்திருக்கிறோம். முர்வர்கள் எங்களை அவசரப் படுத்துகிறார்கள். எங்களுக்கும் அக்கானகத்தில் இருக்கும் ஆச்சிரம சமூகங்களைப் பேர்ப்பு பார்த்துவரும் ஆவல்திகமாக இருக்கிறது. எங்களுக்கும் இவ்விடம் வந்திருக்கும் தண்டகாரணிய வாடுகளைய அருத் தவர்களுக்கும் தாங்கள் விடைகொடுத்தனுப்பவேண்டும். தர்மத்தையே எப்பொழுதுங் வகப்பற்றிப் புனையற்ற அனல்போல விளங்கும் இம்முயிவர்கள் உன்பட நாய்கள் விடைபெற்றுக்கொள்கிறோம். கெட்டவழியால் வந்த சம்பத்தை அடைந்து தெறிக்கி அலைபும் அற்பன்போல் சகிக்கமுடியாத வெயிலால் சூரியபகவான் பிரகாசிக்கு முன் காங்கள் புறப்படவேண்டும்” என்று சொல்லி ௫ ரகவர் சேதாஸக்தமணர்களோடு அம்முயிவரின் பாதங்களில் வணங்கினார். அவ்வாறு வந்தனம் பண்ணிய இராமரை அமமுயிவர் தமது கைகளால் தூக்கி இறுகத் தழுவி “இராமா, தங்களுக்கு எவையெனும் தீங்குகள் வருமாயின் அவைகள் வந்தவழியே போகட்டும். தாங்கள் ஸக்தமணரோடும் தங்களுடைய நிழல்போல் தொடரும் சேதயோடும் தண்டகாரணியத்தில் வள்கும் முயிவர்களின் அழகான ஆச்சிரமங்களைப் பேர்ப்பு பார்த்து வருங்கள். கலத்தால் பரிசுத்தமாகப் பண்ணப்பட்ட

ஆத்தமாவையுடைய இவ்விருவிகளின் ஆச்சிரமங்களில் பழங்கிரையும், கிழங்குகளையும், பூத்திருக்கும் காடுகளையும், சாதவாகத் திரிந்துகொண்டிருக்கும் மாள்களையும், வெகு சாத்தருணமுள்ள பறவைகளையும், புஷ்பித்திருக்கும் தாமரைகளால் விளங்கும் ஓடைகளையும், தெளித்திருக்கும் இலத்தையும், காண்டக மென்னும் நீர்காக்கைகள் கொஞ்சி விசைவாடிக்கொண்டிருக்கும் தடாகங்களையும், வாகைகளையும், இன்னும் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக விருக்கும் அருவிகளையும் தாங்கள் காண்பீர்கள். இவைகளையெல்லாம் மயில்கள் கூவும் வெகு அழகான காடுகளையும் தாங்கள் காணலாம். அப்பா லக்ஷ்மணா, நீயும் போய்வா. இவைகளையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு மறுபடி என்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்கே தாங்களெல்லாரும் திரும்பிவரவேண்டும்" என்றனர். இவ்வண்ணம் அம்முனிவர் சொன்னதைக் கருத்தர் கேட்டு அப்படியே ஆகட்டும் என்று ஒப்புக் கொண்டு லக்ஷ்மணரோடும் சீதையோடும் அவரை வலம் வந்து அவரிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார். அப்பொழுது சீதை அவ்விரு சகோதரர்களுக்கும் அவர்களுடைய அழகான விஸ்வலீனையும் பாணங்களையும் பண்பன வென்று பிரகாசிக்கும் கத்திகளையும் கொடுத்தாள். உடனே தங்கள் அம்பராத் தாளிலினை அழகாகக் கட்டி சீங்கா ரம்பண்ணும் தங்கள் விற்களைக் கையிலேந்தி அவ்விரு அழகான பரங்கியசாலிகளும் தங்கள் காதியால் விளங்கிக் கொண்டு சீதைபுடன் அவ்வாச்சிரமத்தைவிட்டுப் புறப் பட்டார்கள்.

ஒன்பதாஞ் சருக்கம்.

நூல்கதர்களை வகைக்க நூலகவர் செய்த பிரதிபலன விஷயமாகக் கதை செய்தொண்ட விண்ணப்பம்.

கதிகுணரிடமிருந்து விடைபெற்றுப் புறப்பட்ட தனது காவகரைச் சீதைபார்த்து, தான் அவரிடம் வைத்த

திருத்த அபிமானத்தால் தன்னுள்ளத்தில் இருந்த செ-
விஷயங்களைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தான். "தாங்கள்

இப்பொழுது மேற்கொண்டிருக்கிற முய-
லையை வர்களுடைய தர்மமானது வெகு சூட்சு-
மான வழியால் அடையவேண்டியதாக

இருக்கிறது. ஆகையால் அது தன்னிச்சுடப்பட்ட கடப்பி-
லிருந்து விலகித் தர்மப்படி கடப்பவர்களுக்குத்தான்
கிடைக்கும். இவ்வுலகத்தில் ஒருவன் தன் மனத்தை அதன்
போக்குப்படி விட்டுவிடுவதால் விளைபுற துன்பங்கள்
மூன்று என்று சொல்லப்படுகின்றன. இம்மூன்று துன்ப-
ங்களுள் வெகு கொடியது பொய்ப்பேசுதல்; அறிதும் கொடி-
யவை மற்றையவிரண்டும். அவைகள் பிரம்மனை விழை-
தல், பகைமையின்றி ஒருவனை வருத்தல் என்பன. என்-
காதா, இவைகள் மூன்றினுள் பொய்ப்பேசுதல் என்பது
தங்களிடமிரு மிதும் இல்லை; இனிமேலு முண்டாகாது,
எல்லாவித தருமங்களையும் ஒருகொடியில் அழித்துவிடுவ
தாடிய பிரம்மனை விழைதலென்பது தங்களிடத்தில் கனவி-
தும் கிடையாது. ■ மனிதசிரேஷ்ட, தங்களுக்கு இவ்வித
மான பாவம் ஒருபொழுதும் என்னளவு மில்லை; இனி புன்-
டாகவும் மாட்டாது. தாங்களைப்பொழுதுந் தங்களுடைய
தாரத்தினிடமே சந்தேகமடைந்துகொண்டு தருமகெறி
தவறாது, உண்மையே பேசி, தங்கள் தகைதலிட்ட கட-
டானையை நிறைவேற்றுபவர் என்பது நான் கன்றாக அறி-
வேன். ஐயா, லக்ஷ்மணருக்கு முன்பிறத்த சத்தியமுள்ள
வரையும் மகாபாக்கியமுள்ளவரையும் சிவானாயும் இருக்கும்
இராகவா, தங்களிடம் சத்தியமுந் தருமமும் எந்தா-
ளும் நீங்காது விலகிற்றுமென்பதையும், ஐம்புலன்களையும்
கன்றாக அடங்கிய தாங்களே இவ்விதம் புண்ணியங்களின-
யும் தரித்துக்கொண்டிருக்க வல்லவர் என்பதையும் நான்
கன்றாக அறிவேன். மூன்றாவது தீமையென்று நான்
குறித்த பகைமையின்றி ஒருவனை இம்சித்தலாகிய பாவம்

தங்களை ஒருதால் எங்குவந்து அதுவிடுமோ என்ற பயத்திற்கிடம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. தண்டகரணியத்தில் வசிக்கும் முநிவர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தாங்கள் யுத்தத்தில் சாகுஷர்களைக் கொன்று விடுகிறேன் என்று அவர்கள்முன் பிரதிஹை பண்ணிக் கொண்டார்கள். என் கிரே, இக்காணத்தினாலே தாம் ஸக்தமணருடன் வில்லையும் பாணத்தையும் சித்தம் பண்ணிக்கொண்டு இத்தண்டகையென்ற காட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். இவ்வுறுதியுடன் தாங்களிற்கு வந்திருப்பதையும் தங்கள் மனவயிரையும் தங்களுக் கிவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் உண்டாகவேண்டிய புகழையும் யோசித்து யோசித்து என்மனங் கொஞ்சம் குழம்புகிறது. தாங்கள் தண்டகைக்குச் செல்வது என் தீதிற்கு ஏற்கவில்லை. அதற்கு நான் காரணஞ் சொல்லுகிறேன், சிறிது கேட்கவேண்டும், தாங்களோ தங்கள் கையில் விலும் பாணமும் பிடித்துக்கொண்டு தங்கள் தம்பியுடன் இக்காட்டுக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். எப்பொழுதாவது இக்காட்டில் தாங்கள் அரக்கர்களைக் கண்டால் அவர்கள்மேல் பாணம் செலுத்தும்படி தோன்றும். அப்படியே தாங்கள் பாணத்தைச் செலுத்திவிடுவீர்கள், ஏனெனில் நெருப்பினையில் விறகிருப்பதுபோலதான் கூத்திரியர்கள் கையில் வில்லிருப்பதும், சமீபத்தில்மட்டும் இருந்து விட்டால் நெருப்பு எப்படி அவ்விறகைக் கொளுத்தாமல் விடாதோ அதுபோல கூத்திரியர்கள் கைவிலும் விட்டவரும் கொடியவன்மேல் பாணத்தை விடாம

லிராது. முன்னொருகாலத்தில்
கத்தியின் கா உரைப்பதில் புகழ்பெற்ற கோன்பினரா
வாசத்தால் தவ உய தபகியொருவர் அநேக கொடிய விலங்
மீறத் முனிவர் கைத.

ருகனாலும் பறவைகளாலும் நிரம்பிய ஓர்
ஆரணியத்தில் தவம்புரிந்துகொண் டிருந்தார், அவர்
புரிந்துவந்த தவத்தைக்கண்டு இந்திரன் கிங்கி அந்

தவத்துக்கிடையூறியற்றக் கருதினான். உடனே அவன் ஒரு பேர்வீரனுடைய வேஷம் தரித்துத் தனது கையினொரு கத்தியை ஏந்திக்கொண்டு அவ்வாச்சிரமத்துக்கு வந்து “இக்கத்தியைத் தாங்கள் இவ்வாச்சிரமத்தில் காண்மறுபடி ஊத்து கேட்கிறவகையில் வைத்திருங்கள்” என்று சொல்லி அம்முரிவரிடம் கூடமாகக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான். இவ்வாறு ஒப்பிக்கப்பட்ட கத்தியை அடைத்தபின் அவ்விருவியும், எங்கு யாராவது கத்தியைத் திருடிக்கொண்டு போய்விடுவார்களோ என்ற பயத்தால், தாம் காட்டில் போய்ச் சஞ்சரிக்கும் வேளைகளிலெல்லாம் அதை எடுத்துக் கொண்டு சஞ்சரித்தனர். தமக்குவேண்டிய கணிகளையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவர முனிவர் காட்டுக்குப் போகும்பொழுதெல்லாம் அக்கத்தியைத் தம்முடனேயே கொண்டிப்போவார். அக்கத்தியின்றி அவர் ஒருபொழுதும் வெளியே போனதேயில்லை. இவ்வண்ணம் காள் தப்பாமல் அவர் கத்தியும் கையுமாக வப்பொழுதும் இருத்தமை யால் அவர் புத்தி தவத்திலிருந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விலகிக் கொமிக்கொழிஸ்கனின்மேற் சென்றது. இவ்விதமாக ஆயுதத்துடன் இடைவிடாது பழகிய சம்பந்தத்தால் அவர் தமது தவம் முழுதும் இழந்து கொடிய செயல் செய் புள் குணமடைந்து நாகத்தில் வீழ்ந்தார். ஆயுதத்தின் பழக்கத்தால் இக்கொடுமை உண்டாயிற்றென்று ஒரு பழங்கதை இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நீயின் அருகில் காய்க்கை கட்டை யிருப்பதுபோல்தான் ஒருவன் கையில் ஆயுதமிருப்பதும், நான் தங்கனிடம் வைத்திருக்கும் அப்பாறும் மரியாதையாலும் இப்பொழுது இத்தச்சக்கதியைத் தங்களுக்கு கிளைப்புமூட்டுகிறேன். தங்களுக்கு நான் புத்தி சொல்ல வந்ததாக ஒருபொழுதும் கருதவேண்டாம். ஆகையால், கையில் வீழ்விடத்த தாங்கள் இந்தத் தண்டனை கிவிருக்கும் அக்கக் கை வரையில்லாமல் ஒருபொழுதுக் கொல்ல எண்ணவே கூடாது. ஐயா என் வீரசித்

கமே, குற்றமின்றி ஒருபொழுதும் ஒருவரையும் கொல்லக் கூடாதென்பது என்னென்னும் விதங்களிடுக்கும் கூத்திரியர்கள், காட்டில் தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கும் தபசிகள் ஏதாவது துன்பப்பட்டால் அத்துன்பத்திலிருந்து அவர்களை காக்கவேண்டுமென்பது நியாயம். ஆயுதத் துக்கும் தவத்துக்கும் எவ்வாறு தாள்? கூத்திரிய தரும் மெங்கே? காட்டெங்கே? ஆகையால், கூத்திரியர் களாடிய நாம் காட்டில் தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது இக்காலத்தில் இவ்விடத்தில் நாம் கொண்டிருக்கும் விதத்தினுக்குப் பங்கமின்றி நடந்துகொள்ளவேண்டும். என் நாதரே, ஆயுதப்பயிற்சி செய்துகொண்டு காட்டிலிருந்தால் நமது புத்தி கெட்டுவிடக்கூடும். ஆகையால் மறுபடி அயோத்திக்குப் பேரயின பின்பு நாம் நமது கூத்திரிய தர்மத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணலாம். காட்டை விட்டுக் காட்டுக்கு வந்திருக்கும் நாம் கூத்திரிய தர்மத்தை ஒழித்துச் சத்தமான் தபசிகள் தர்மத்தை அதுசரித்து வனவாசத்தைச் செய்தோம் என்பதைக்கேட்டால் எனது மனமியார்களும் மாமனாரும் சந்தோஷமடைவார்கள். ஆகையால், கரமிப்பொழுது கேவலம் தர்மமொன்றையே செலுத்துகொண்டிருக்கவேண்டும். தர்மத்தாற்றான் கமக்கு இலாபமுண்டாகும். தர்மத்தாற்றான் கமக்குச் சுகமும் உதிக்கும். தர்மத்தாற்றான் கமக்கு எல்லாம் உண்டாகும். இத்தச்சகமே தர்மத்தின் ஸாரமாக விளங்குகிறது. ஆகையால், அநேகவித நோன்புகளால் சீர்த்ததை உலர்த்தி வாட்டி அலிவுள்ளவர்கள் தர்மத்தேயக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியல்லாமல் கமமாக இருந்தால் கமக்குத் தருமத்தின் மென்வாறு கிடைக்கும். ஆகையால், என் அன்பரே, புத்தியை எப்பொழுதும் ஆசாரத்தில் செலுத்தி இத்தபோவனத்தில் தாங்கள் தர்மம் பண்ணுங்கள். இம்முவுலகத்தினுண்மைமையையும் தாங்கள் அறிந்தவர்களாயிற்றே. தங்களுக்குத் தெரியாததொன்றுண்ட

டோ? ஈரணதோ என் பெண்புத்தியால் கோழைமனத்
துடன் சொன்னேன். தங்களுக்குத் தர்மோபதேசம்
பண்ண இவ்வுலகத்தில் ஒருவ ருண்டோ? ஆகையால்,
தாங்களே ஈன்றாகத் தங்கள் புத்தியைக்கொண்டு
யோசித்துப்பார்த்துத் தாங்களும் தங்கன் தம்பியும் என்ன
என்ன செய்யவேண்டுமோ அவற்றைத் தாமதமின்றிச்
செய்துவருங்கள்.”

பத்தாஞ் சரூக்கம்.

சாணமொறு தம்மமடந்த முனிவர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு
அவர்களுக்கு உபத்திரகம் பண்ணும் அக்கர்களை வதைப்பதில்
தரும அழுவிலியெனது திராமர் சொல்லுதல்.

தனது கணவனிடம் அன் புனைத்த சீதை பத்திபுடன்
சொன்னசொல்லை திராமர்கேட்டு, தாம் தருமத்தைவிட்டு
வலுவாதவராகையால் அவனைநோக்கிச் சொல்லுகிறார் :

“என் தேவியே, நீ என்னிடம் வைத்திருக்
திராமர் மறு மொழி, கும் அன்பிற்குத் தக்கபடி, வெகு அனுசூல
மரக எவ்வாறு பேசவேண்டுமோ அவ்

வாறே பேசினாய்; ஜனகமகாராஜருடைய மகன் என்பதை
ஈன்றாகக் காட்டி வெகு அழகாக நீ இப்பொழுது தர்மோப
தேசம் செய்தாய். சங்கடத்தில் இருப்பவர்களைக் காப்
பாற்றவேண்டியதற்காகவே சுதந்திரியர்களுக்கு வில் என்ற
நிறை சொல்லே நீ சொன்னதற்கு மறுமொழி. அதிக
மாகவேறொன்றுஞ் சொல்லுவதற்கில்லை. சீதே, தண்ட
காரணியத்திலிருக்கும் இவ்வருத்தவர்கள் தாங்களாகவே
என்னிடம்வந்து தாங்கள் ஏதோ சங்கடத்திலிருப்பதாகச்
சொல்லிக்கொண்டு சாணமடைந்தார்கள். அவர்களோ
தங்கள் தருமத்தையே எப்பொழுதும் இடைவிடாமல்
உடத்திக்கொண்டு காட்டிலிருக்கும் கண்ணியம் கிழங்கு
கிளையும் புதித்துக்கொண்டு வசிப்பவர்களாகையால் எப்

பொழுதும் கொடிய செயல்களையே செய்துகொண்டிருக்கும்
 அரசர்களைக்கண்டு பயந்தவர்களாய்ச் சுகமென்பது சிறி
 தும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். காட்டில் அவர்கள் தலம்
 பண்ணிக்கொண்டிருக்கையிலேயே கரமாய்சத்தின்
 யறிந்த இராக்கதர்கள் அவர்களைப் புசிக்கிறார்கள். இங்
 வாறு இராக்கதர்களால் புசிக்கப்படும் இந்தத் தண்ட
 காசனியத்துத் தபசிகள் எண்ணிடம்வந்து தங்களுக்குத்
 கருணைபுரியவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.
 அவர்களில்வாறு சொன்ன சொல்லினைக்கேட்டு நரணவர்களை
 உபசரித்து அவர்களை நெருக்கி “அத்தணர்கான், என்மீது
 தளையசெய்யுங்கள். எனக்கு மிகவும் வெட்சமாக இருக்கி
 றது. நான் தங்களைவந்தடைந்து வேண்டிக்கொள்ளவேண்
 டியவனாகிறுக்கத் தாங்களெல்லோரும் என்னையடைந்து
 இப்பொழுது வேண்டிக்கொள்ளுது என்ன” என்று கேட்
 டேன். அன்றியும், நான்செயற்றிரியதெதென்று அவர்
 கள் அபிப்பிராயத்தை வினாவினேன். அப்பொழுது
 அவர்களெல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து “ஓ இராமா,
 தாங்களிந்தத் தண்டகாசனியத்தில் அனேகவிதமாக
 மாயவேடங் கொள்ளும் அரசுக்களால் வெகுவிதமாகச்
 சங்கடப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். அச்சங்கடங்களி
 லிருந்து தாங்களே எங்களை ரதநிர்க்கிவண்டும். மரசற்ற
 இராகவா, அக்கினிதேஹாத்மிச காலங்களிலேயும், தர்ச
 பெளர்ணமாஸ யக்ரநாலங்களிலேயும் கரமாய்சத்தைப்
 புசிக்கும் வெகு பவிஷ்டர்களான இவ்வரசர்க்கள் எங்களை
 கடுங்கவடித்து எங்கள் கரையமொன்றும் நிறைவேளுமல்
 செய்துவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு அரசுக்களால் உபத்தி
 தலம் பண்ணப்பட்டு எங்கெப்போய் யாஸைச் சரணமாக
 அடைந்து பிழைப்போமென்று வழிதேடிக்கொண்டிருந்த
 தபசிகளாகிற எங்களுக்குத் தாங்களே ரதநிகராக வந்
 திருக்கிறீர்கள். நான்களை எங்களுடைய தவத்தின் சக்தி
 வால் வலிதில் இவ்வரசர்க்களை கரம்பண்ணிவிட

வர்களுண்டு தாங்கள் சொல்லுகிறீர். ஆனால், பலகான்
 பிரமப்பட்டு ஈட்டிய தவத்தை இவ்வாறு செலவிட எங்க
 னுக்கு மனம் வரவில்லை. தவமென்பது பலவிதமாக இடை
 யூறுகளை உடையது. அத்தவத்தை அவ்வாறு இடை
 யூறுகளுக்குள்ளாக் காமல் செய்து முடிப்பது வெறுகஷ்டம்.
 ஆகையாற்றான் இராக்கதர்கள் எங்களைப் புதிதுக்கொண்
 டிருக்கையிலும் தாங்கள் அவர்களைச் சபிக்காமலிருக்கி
 றோம். இப்பொழுது தண்டகாரணியத்தில் இருக்கும்
 இராக்கதர்களால் வரும் சங்கடத்திலிருந்து எங்களைத் தாங்
 களும் தங்களுடைய தம்பிரியும் விடுவிக்கவேண்டும். தங்களை
 வன்றி இக்காட்டி லெங்களுக்கு வேறுதலைவர் யார்? ■
 னார்கள். நானும் இவ்விதமாக இவர்கள் சொன்ன சொல்
 லைக் கேட்டு, ஜானகி, தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கும் அருத்
 தவர்களுடையோருக்கும் ஒரே வாக்காய் 'உங்களை
 லரையும்காப்பாற்றுகிறேன்' என்று
 இராமர் தான் சொன்ன சொல்லி ஒப்புக்கொண்டுவிட்டேன். ■
 சொல் தவமென் னுயிர் இருக்கிறவரையில் காண்கெய்த பிர
 கந்தம். திக்னவைய ஒருபொழுதும் மாற்றமாட்
 டேன். முனிவர்களுக்கு வரக்கூறித்தான் நான் மாற்று
 வேன்? சத்தியத்தின்மேல் நான் வைத்திருக்கும் அபி
 மானம் உனக்குத் தெரியுமே. ஒருகால் என் பிரா
 ணனை அல்லது நின்னை அல்லது ஸக்யமானனை விட்டு
 விடவேண்டும் என்றாலும் உடனே விட்டுவிடுவேன்;
 நான் செய்த வாக்குத்தத்தத்தை, அதிலும் அந்தணர்
 களுக்குக் கூறித்துவிட்டதை, ஒருபொழுதும் நான் கை
 விட்டேன். வைதேகி, முனிவர்களைக் காப்பாற்றுகலென்
 பது, அவர்களுண்ணிடம் வந்து என்னை வேண்டிக்கொண்
 டாயினே, நானே சுயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமைவாக
 விருக்கிறது; ஒப்புக்கொண்டபிறகு அது அவசியம் பண்
 னாயே தீரவேண்டுமென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ?
 ■ இவ்வாறுதூதரம் அன்பாலும் கல்ல எண்ணத்தாலும்

இரணியபரங்கடம்.

சொன்னசொல்லிங்கேட்டு நான் மிக்கசந்தோஷம் அடைந்
தேன். அன்பென்பதிருத்தாற்றான் இவ்வாறு சொல்லத்
தோன்றும். அன்பில்லாதவனிடந் தொல்லவேண்டிய
தென்ன இருக்கிறது? நீ சொன்னவைகள் முழுதும்
உன் குணத்துக்கொத்தனவாகவும் நீ பிறத்த வம்சத்துக்
கும் புருத்த வம்சத்துக்கும் தருத்தனவாகவுயிருக்கின்றன;
அன்றி என்னுடன்கூட நின்று தருமத்தை கடத்து
பவனுக்குத் தக்கதாகவு யிருக்கின்றன. ஆகையால் நீ என்
உயிரினும் சிறத்தவனென்று நான் சொல்லவும்வேண்
டுமோ?" இவ்வாறு ஜனகருடைய மகளாய் தனது
அன்புள்ள மனைவி சீதைமையோர்க்கு மகாத் துமாவாகிய
இராமர் சொல்லிக் கையில் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு
லக்ஷ்மணருடன் அநேக அழகான தபேரவணங்களின்
வழியே சென்றார்.

பதினென்றாஞ்சுருக்கம்.

அநேக ஆச்சிரமங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு கதிஷுணரிடம்

இராமர் திரும்பியத அகஸ்தியருடைய ஆச்சிரமத்தைப்பற்றி விசாரித்த
தும் அகர் மகிமையை லக்ஷ்மணருக்கெழுத்து உரைத்ததும்.

காட்டிற் செல்லும்பொழுது இராமர் முதலிற் சென்
றார்; அவர்பின் மெல்லிய இடையையுடைய சீதை சென்
றார்; அவளுக்குப்பின் ஆயுதபரணியாக லக்ஷ்மணர் சென்
றார். சேதையுடன் அவ்விருவர்களும் பற்பல பருவத
கொங்களைபும், காடுகளையும், அழகான பலத்திகளையும்,
அக்ஷதிகளின் மணல்திட்டிகளில் கொஞ்சிவிடையாடும் சா
னம், சக்கரவாகம் முதலிய பறவைகளையும், கன்றாகப்புகு
பித்த அநேக கிரீப்பறவைகளையுடையனவாகி வினங்குந்
குணங்களையும், இனம் இனமாகச்சேர்க்கு மேய்த்துகொண்
டிருக்கும் புள்ளிமங்களையும், கன்றாகக் கொழுத்துப்
பயங்காமாய்த் திரிபுள் கொம்புகளைபுடைய காட்டெருமை

விளையும், காட்டுப்பன்றிகளையும், மாக்களை அழிக்கும் மத
யானைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள். வெகு

தூரம் வழிவந்து சூரியன் அஸ்தமன
மஞ்சாபலால் மாரும் காலத்தில் அவர்கள் ஒருயோசனை
என்றும் விஸ்தாரமுள்ள பெருத் தடாகமொன்று
தாமரை முதலிய புஷ்பங்களின் மணம்

கிறதென்றும், பார்க்கப்பட்டவனால் அலங்கரிக்கப்பட்டும்,
ஜலத்தில் சஞ்சரிக்கும் சரஸ்வதி, அன்னம், காதம்பம் முத
லிய நீர்ப்பறவைகள் கிறைத்தும் விராக்கிக்கொண்டிருக்கக்
கண்டார்கள். தெளிவான நீரால் நிரம்பிய அழகான
அத்தடாகத்தில் பாட்டொலியும் பல்லியங்களினொலியும்
கேட்டுக்கொண்டே நிற்கத்தது. ஆனால் அங்விடத்தில்
யாரும் கண்ணுக்குப் புலப்படவே யில்லை. அதைப்
பார்த்து மகாபலமபெருந்திய இராமரும் லக்ஷ்மணரும்
வியப்புற்றார்கள். தங்களுடன் வந்துகொண்டிருந்த முனி
வர்களில் ஒருவராகிய தருமபிரகுதர் என்பவரைப்
பார்த்து இராமர் "இவ்வற்புதத்தைக்கேட்டு எங்கனெல்
லாருக்கும் உண்டான வியப்பு வெகு அதிகமாக விருக்
கிறது. இஃது என்ன ஆச்சரியம். இதைத் தாங்கள்
சொல்லவேண்டும். இதில் இரகசியமென்பது ஒன்றும் அதி
கமாக இல்லாதபடித்தல தாங்கள் அகத்தியமு சொல்ல
வேண்டும்" என்று வினாவினர். இவ்வாறு இராமர் தரு
மாத்ருமாவாகிய அம்முனிவரைப்பார்த்துக் கேட்கவே

அவர் அத்தடாகத்தின் உற்பத்தியை விவரமாகச்சொல்லத்
தொடங்கினார்: "இது எங்காளும் வற்றாத
மஞ்சாபலாவின் உற்பத்தி. பஞ்சாபஸரஸ் என்ற பெயருள்ள தடாகம்.

இதை மாண்டகர்ணி என்ற முனிவர் தமது
தலத்தின் மகிமையா லுண்டாக்கினார், அம்முனிவர் வாய்
பிழையும் பன்னளிக்கொண்டு அதோதோன்றும் தடாகத்
தில் தின்று பதினாயிரம் வருஷம் கிடந்தவம் புரிந்தனர்.
அதைக்கண்டு அக்கினி முதலான தேவர்களுள்ளாரும்

கெடுக்கி, ஒன்றுசேர்ந்து தங்களுக்குள்ளேயே 'ஒரோ! இத்தபசி எம்முள் ஒருவர் பதத்தை அடையவன்' னோ இவ்வாறு தவம்புரிவிஞர் ' என்று யோசித்து, வெகுதூரம் ஸைத்தி, அத்தவத்துக்கு ஏதாவது இடைபூறு செய்ய வேண்டுமென்று நிச்சயித்தார்கள். உடனே அவர்கள் மண்ணி லியங்கும் பின்னற்கொடிகள்போன்ற வெகு அழகான அப்ஸரஸ் பெண்கள் ஐவரை அம்முநிவருடைய தவத்திற்குக் கொடுக்கும்படி அனுப்பினார்கள். தேவர்களுடைய காரியத்திமின்பொருட்டு அம்முநிவரை அந்த அப்ஸரஸ்பெண்கள் மதனவாதைக் குட்படுத்தி அவர்க்கு மனைவி வர்களானார்கள். அவர்கள் ஐவர்க்கும் முனிவர் இத்தடாகத்தின் அடியில் வீடுகட்டிவைத்தார். அந்த வீடு இத்தக்குணத்திற்குள் மறைந்திருந்தது. தமது தவத்தின் மகிமையாலும் யோகபலத்தாலும் முனிவர் தமது பெளவணத்துக்கு யாதொரு குறைவுமில்லாமல் அம்மனைவி மார்களுடன் இக்குணத்தினடியில் எப்பொழுதும் கைமாறா வழங்குகொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் களித்திடும் சமயங்களில் வாத்நியங்களின் சத்தமும் அவர்களது இனிய பாட்டொலியும் அவர்கள் நுபரணவோசையும் மனோகரமாகக் கேட்கின்றன" என்று கூறினார். "வெகு ஆச்சரியம்" என்று மிகக் பெருமை பொருந்திய இராமர் அம்முநிவர் சொன்ன சமாசாரத்தைத் தமது தம்பியுடன் கேட்டிக் களித்தார்.

இவ்வாறு கதை சொல்லி முடிய இராமர் தருப்பை களும் மரவுரிகளும் நிறைத்து பிரமதேஜஸாக் விளங்கும் ஆச்சிரமசமூக மொன்றைக் கண்டார். அவர் தேரலக்ஷணங்களோடு அதனுட் புருந்து அங்கிருந்த தபசிகளெல்லாராலும் உபசரிக்கப்பட்டு அங்கு வசித்தார். இவ்வாறு தண்டகரணியத்தில் இருந்த ஆச்சிரம சமூகங்களில் இராமர் ஆங்காங்கு வசித்து அங்கிருந்த

அருத்தவர்களால் பூசிக்கப்பட்டு, மறுபடியும் அவர்களுடைய ஆச்சிரமங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் பேசுக

வாரூர், மகாவில்லாளியான இராமவர்
இராமர் தண்டனாரணியத் முதலில் தாம் கொஞ்சகான் வசித்த
தின்கித்த ஆச்சிரமங்களுக்கு மறுபடியும் சென்று,
காலம் சில ஆச்சிரமங்களில் பத்து மாதம், சில

வற்றில் ஒருவருக்கும், சிலவிடங்களில் காரன்கு மாதம், சில தபேரணங்களில் ஐந்து அல்லது ஆறுமாதம், சிற்சில ஆச்சிரமங்களில் ஒன்றரைமாதம், சிலவாச்சிரமங்களில் அத்தக் கதிகமானாகாலம், சில விடங்களில் மூன்று மாதம், சிலவற்றில் எட்டுமாதம் சுகமாக வசித்தனர். இவ்விதமாக முகிவர்க ளாச்சிரமங்கள்தோறும் ஒருவித ஞாறவும் உபத்திரவமு மில்லாமல் இராமர் பத்து வருஷகாலம் வசித்தார். பிறகு, அங்கிருந்து திரும்பித் தர்மஞ்ஞான இராகவர் மறுபடியும் கஞ்சனஞ்ஞாடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தார். சத்துருக்களை அடக்கும் வல்லமையுள்ள இராமர் அம்முரிவஞ்ஞாடைய ஆச்சிரமத் தை யடைந்து, அவரால் பூசிக்கப்பட்டு, அங்கே சிறிது காலம் வாசம்பண்ணினார். அவ்வாண்மம் அவ்வாச்சிரமத் தில் அவர் வசித்துக்கொண்டிருக்ககாலத்தில், ஒருநாள் சந்தோஷமாக உட்கார்த்திருத்த கதிக்ஷணமாமுரிவரை

கோக்கி "ஐயா முரிவரே, இக்காட்டில்
இராமர் முரிபுங்கவதாய அகஸ்தியமா முரிவர்
அகஸ்தியராகி வசிக்கிறாரென்பதற்கு அடிக்கடி தபுகள்
மம் எங்கென்று விசாரித்தது. தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வதை நான்

கேட்டிருக்கிறேன். இக்காடு வெகு விசால மாணகயால் அலரிருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியவில்லை. அம்மகாணுடைய ஆச்சிரமம் எங்கே உள்ளது? அகஸ்திய மாமுரிவரைக்கண்டு வணங்கவேண்டுமென்று நான் வெகு ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். கொஞ்சக்காலம் அவருக்கு கான் தொண்டி செய்யவேண்டுமென்பது எங்களுக்கு

தங்கள் அனுக்மிரகத்தால் காணும் தம்பியும் சீதையும் அனாதைக்கண்டு வணங்கவேண்டுமென்று இராமன் கூறினார். இவ்விதமாகத் தருமாத்ருமாவாகிய இராமர் சொன்னசொல்லைச் சுதிக்கணமாமுரிவர் கேட்டு வெகு சந்தோஷமடைந்து பின்வருமாறு சொன்னார்.

“காணும் இதே விஷயத்தை, சீதைபுடன் சென்று அகஸ்தியரைத் தாங்கள் தரிசிக்கவேண்டுமென்று, தங்க னிடமும் ஸக்தமணரிடமும் சொல்லுகின்ற திருத்தேன். இதைப்பற்றித் தாங்களே என்னை இப்பொழுது கேட்டது என்ன ஆச்சரியம். ஐயா, அகஸ்தியர் வசிக்கும் ஆச்சிரமத்திற்கு வழியை நாள் தங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இங்கிருந்து நான்கு யோசனைதூரம் தெற்கே சென்றால், அங்கு மகாபெரியனாராகிய அகஸ்தியர் தம்பியின் ஆச்சிரமம் காணப்படும், அங்கே பிப்பலிக்குட்டில் கொடிகள் நெருங்கிப் பட்டர்ந்து கிடக்கவும், அநேக புஷ்பங்களும் பழங்களும் சிதம்பிய விருகங்களில் பல வித பறவைகள் மலேகாமராகச் சப்திக்கவும், நிர்மலமான ருளிர்த்த ஜலம் கிடைத்த தாமரைப்போடைகள் விளங்கவும், அவ்வாசனங்களில் அன்னங்கள், நீர்க்காக்கைகள், சக்கரவாகனங்கள் முதலிய பறவைகள் விளையாடவும் காண்பீர்கள். அவ்வாச்சிரமத்தில் ஓரிசுவுதங்கி, மதுநாள் காலை விழந்து அக்காட்டின் பக்கமாகவே தென்திசைகோக்கி ஒருயோசனை தூரம் சென்றால், தாங்கள் அகஸ்தியமகரிஷியின் ஆச்சிரமம் போய்ச் செருவீர்கள். அது வெகுவித விருகங்களடங்காத அமணீயமான பிரதேசத்திலிருக்கின்றது. அதைத் தாங்களும் ஸக்தமணரும் சீதையும் பார்த்தால் வெகுவானந்தம் அடைவீர்கள். பெருமைதங்கிய இராமா, அகஸ்தியமாமுரிவரைப் போய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று தங்கள் மனத்தில் தோன்றினால் இன்றைக்கே தாங்கள் அவ்விடத்துக்குப் புறப்படலாம்” என்று

11-ம் சரூக்கம்.

சதிஷுண முநிவர் சொன்னதை இராமர் கேட்டு உடனே
எழுந்து அம்முநிவரை வணங்கி லக்ஷ்மணரோடும் சேர

யோடும் அகஸ்தியமுநிவருடைய ஆச்
இராமர் அகஸ்தி சொமத்துக்குப் புறப்பட்டார். சதிஷுணர்
யர் ஆச்சிரமம் சொன்னவழியே அழகான அநேக காடு
களையும், மேகங்கள்போன்ற அநேக மலை

களையும், ஆங்காங்கு வழியிலிருந்த அநேக ஆறுகளையும்,
ஹடைகளையும் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டு அவர்கள் கை
மாக வழிதடத்தார்கள். அப்பொழுது வெகு சந்தேகஷ

மாகத் தனது தம்பியைப்பார்த்து இராமர் சொன்னார்;
“இதோ காம் காண்கிறோமே, இந்த ஆச்சிரமத்தால் வெகு
புண்ணியங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மகரத்துமா
வாகிய அகஸ்தியர் தம்பியினுடைய ஆச்சிரமம்; இது நிச்
சயம். பழங்கனின் பாதத்தாலும் புஷ்பங்களின் பாதத்
தாலும் லிளந்து ஆயிரக்கணக்காக இவ்வழியில் நிற்கும்
விருகஷங்கள் காங்கிகட்டபடி அவ்வாச்சிரமத்தின் அடை

யானங்களாகும். பழுத்த பிப்பலிவினு
டைய வாசனையால் காட்டிலிருந்து அடிந்
தும்புரத்துக்காசமாக இருக்கிறது. ஆங்கா
ங்கு அநிக்நிலைக்கப்பட்ட கட்டைக் குயி

யங்கள் காணப்படுகின்றன. அன்றியும், கிள்ளப்பட்ட
தருப்பைகள் வைகிரியம்போலப்பிரகாசிக்கின்றன. அதோ
கார்மேகத்தின் கெரம் போல் கிளம்பிக்கொண்டிருக்கும்

புகை இக்காட்டிலிருக்கும் ஆச்சிரமத்தில் மூட்டப்பட்ட
வெருப்பின் புனையாகவேண்டும். அங்கங்கே தீர்த்த
கட்டங்களில் ஸ்நானம் பண்ணியிட்டு அத்தணர்கள்

அநேகர் தளித்துணியாகத் தரங்கனே பறித்துவந்த புஷ்
பங்களினால் பூனை செய்துகொண் டிருக்கிறார்கள். சதி
ஷுணர் சொன்ன அடைவாளங்களினால் இது நிச்சய

■ ■ ■ அகஸ்தியமுநிவரின் தம்பியினுடைய ஆச்சிரமமா
கத்தான் இருக்கலேண்டும். அம்மகானுடைய அகஸ்தியர்

தான் இவ்வுலகத்துக்கு ஸ்ம்மைசெய்யும்பொருட்டு இங்
 ருந்த யமனுடைய உபத்திரவத்தை நீக்கி இத்தென்
 திசையையும் சுதமாக வசுக்கும்படியான திசையாகத்
 தமது தவவலிமையால் செய்துவைத்தார். முன்னொரு
 காலத்தில் இவ்விடத்திற்குள் இவ்வலன்
 இவ்வலன் வாநாபி என்ற இரண்டு அகரர்கள், சகோ
 வாநாபிகளை, தார்கள், பிராமண வதைசெய்பவர்கள்,
 வசித்தார்கள். அவர்களுள் இவ்வலன் என்ற அகரன்
 பிராமண வேதும் பூண்டு, ஸமஸ்கிருத பாஷை பேசிக்கொ
 ண்டி, கொஞ்சங்கூடத் தனையில்லாமல், ஸழியில் பேராகும்
 பிராமணர்களைச் சொத்தத்திற்கு வந்து புசித்துப்போக
 அழைப்பான். அவர்கள் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டவுடன்
 அவன் தன் தம்பியை ஒரு ஆடாக மாற்றி அவ்வாட்டைப்
 பிடித்துச் சமையல்செய்து மந்திரப்பிரகாரம் சொத்தம்
 பண்ணி, வந்த அந்தணர்களுக்குச் சொத்தபோஜனம்
 அளிப்பான். அதை அவர்கள் திருப்தியாகப் புசித்து
 உட்கார்ந்திருக்கையில், இவ்வலன் பெருங்கூலிட்டு
 “அடே வாநாபி, ஓடிவா சித்திரம்” என்று கூப்பிடுவான்.
 அவ்வாறு கூப்பிட்டுத் தனது தமையன் குரல்கேட்ட
 வாநாபி ஆயிபோலக் கத்திக்கொண்டு அந்தணர்களுடைய
 ஸப்திறைப பீறிக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தனதுருவம்
 எடுத்துவந்து நிற்பான். இவ்விதமாகக் காமநுடிகளாகிற
 இப்பிசிடலுணர்களால் ஆயிரக்கணக்கான அந்தணர்கள்
 இவ்விடத்தில் கொலைசெய்யப் பட்டார்கள். இப்படி
 கூத்துக்கொண்டிருந்தகாலத்தில் உலகத்தை இவ்வுபத்திர
 வத்திலிருந்து நீக்கத் தேவர்கள் அக்ஸ்தியதைப் பிரார்த்
 தித்தார்கள். அப்பொழுது அக்ஸ்தியர், ஒருகால் இவ்வல
 னுடைய சொத்தத்தில் சாப்பிடுவதாக ஒப்புக்கொண்டு,
 தம்மீஸையில் பேசுபட்ட வாநாபியைப் புதிது
 விட்டார். ‘எல்லாக் தங்கனிஷ்டப்படி புதித்தீர்களை’
 என்று அகரஸ்கேட்க, முநிலரும் அப்படியே புதித்தாய்

விட்டதென்றார். அவ்வாறு அவர் திருப்தியடைத்ததற்
கண்டவரானதாகச் சாஸ்திரப்படி இவ்வலன் அவர் கையில்
கொஞ்சம் தீர்த்தம் வார்த்தான். எல்லாம் முடிந்தபின்
தனது வழக்கப்படி இவ்வலன் 'வாதாபி, ஓடிவாசிக்கிரம்'
என்று கூப்பிட்டான். அவ்வாறு கூப்பிட்டுக் கொடிய
பிரமஹத்தி பண்ணிலரும் அகரணைப்பார்த்து, புத்திரா
னாகிய முநிவர்களுஞ்ஞன் உத்தமரான அகஸ்தியமுநி
வர் செறித்து 'வான் உண்டு விட்ட ராசுடலன் எங்கிருந்து
திரும்பிவரப்போகிறான்? ஆட்டுருவங்கொண்ட உன் தம்பி
முன்னரே யமன்விடம் சென்றுவிட்டான்' என்று சொன்
னார். இவ்வாறு தன் தம்பி ராசமடைத்துவிட்டதாக முநி

இவ்வலன்
வாத. சொன்னசொல்லில் அவ்வகரன் கேட்டு
வெகு கோபங்கொண்டு அவரை எதிர்க்க
ஆரம்பித்தான். அவரை ஒரேயடியாக

அடித்துவிடக் கருதி அவன் அவரைநோக்கி ஓடினான்.
அக்கினிபேரல் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும் அம்முநிவர்
தமது அக்கினிக்கொப்பான கண்ணால் அவனை ஒரு கொடி
யில் எரித்துவிட்டார். இவ்வாறு எகிரொருவர், தாம்
பிரமணர்களுமேல் வைத்திருந்த அருளால், இவ்வித
அசாத்நியமான காரியம் பண்ணினாரே அப்படிப்பட்டவ
ருடைய தம்பியின் ஆச்சிரமம் இதோ தடாகங்களும்
சொல்களும் செறித்து விளங்குவது." இவ்வண்ணம்
இராமர் ஸக்யமணரிடந் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்பொ
ழுது ருநியன் அஸ்தமனமாயினான். உடனே சத்தியா
காலமும் வந்தது. இராமர் தம்தம்பியுடன் சாஸ்திரப்பிர
காரம் சரயம்சத்தியை உபாதித்து ஆச்சிரமத்துள் புருந்து
முநிவரை வணங்கினார். முநிவரால் கன்றாக உபசரிக்கப்பட்
டுப் பழக்கலையும் கிழங்குலையும் புதித்து இராமர் அவ்
விடத்தில் அவ்விதவைக் கழித்தார். அவ்விதவு கழித்து
ருநியன் உதயமானவுடன், இராவர் அகஸ்தியருடைய
தம்பியிடமிடம் விடைப்பெறச் சென்று "பகவானே, நான்

தங்களை வணங்குகிறேன். தங்களைச் சிரமத்தில் கைமாக காணிராவைக் கழித்தேன். இனி எங்களுக்கு விடைகொடுக்கவேண்டும். தங்களுடைய தமையனரைப் பார்க்கப்போகவேண்டும்" என்றார். "போய்வாருங்கள்" என்று முகிலர் சொல்ல, இராமா அங்ஙனம்கிடப்பே புறப்பட்டு, குறிக்கப்பட்ட வழியே நடந்தார். கடம்பு, பலா, ஆச்சா, வேங்கை, மகிழ், தலம், சிறிவிஸ்வம், இருப்பை, விஸ்வம், திக்குகம் முதலான மாங்கள் வழிகளிலெல்லாம் கண்ணுக்குப் பூத்தும் பூக்கொத்துக்கள் நிறைந்த கொடிகள் படரப்பெற்றும் நிற்கவும், அங்கு உட்கொடுமரங்கள் யானைத்துதிக்கைகளால் கசக்கப்பட்டும், வானரக்கூட்டங்களால் வினககமுற்றும் மதர்த்த பறவைக்கூட்டங்கள் உல்லாசமாக உட்கொண்டுவருபெற்றும் நிற்கவும் இராமர் கண்டார். தம்மைப் பின்தொடர்ந்துவரும் கண்மையை விருத்திசெய்பவரானவ லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து இராமா "லக்ஷ்மணா, இங்ஙனத்தில் விருகங்கள் அடர்ந்து பசுவென்று தழைத்திருக்கின்றன. மிருகங்களும் பறவைகளும் பழினைவைகள்போல வெருசுது இருக்கின்றன. ஆகையால், பரிசுத்தமான ஆத்தமாவையாடைய அகஸ்தியரது ஆச்சிரமம் பத்தில் உளதுபொறும். கணைத்தவர்கள் நுணைப்பைப் போக்கும் இந்த ஆச்சிரமம் தம்முடைய செயல்களினால் அகஸ்தியர் என்ற பெயர் பெற்று உலகத்தில் புகழ்படைத்த மாமுனியருடைய ஆச்சிரமமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அது ஓமாக்கினியின் புனைமேலெழுமப, மரவுரிகளும் மாலைகளும் அழகுசெய்ய, சாத்தமான் அடிகை மாணினங்கள் சிற்க, பலவித பறவைகள் சத்திக்க விளங்குகின்றது. எவ்வொருவருடைய மகிமை யால் இன்றைக்கு அரக்கர்கள் இந்தத் தென் திசையைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்து உட்புக நெற்குணுர்களை அம் முனியருடைய ஆச்சிரமமது. புண்ணியகாலையிய அவர் இந்தத் திசைக்கு வந்ததுமுதல் இத்திசையில் காணு

சர்க்கர் தங்கள் பணையை நீங்கிச் சாத்தமுள்ளவர்களாய்விட்டார்கள். அவர் பெயரைக்கொண்டே இத்தென்திசையும் அகஸ்தியர் திசையென்று வெகு சாத்தமான பெயர் பெற்று மூவுலகத்தினும் பிரசித்தி அடைந்து கொடியவர்கள் அஞ்சும் திசையாய் விளங்குகிறது. வணக்கமுடைய அநேக ஜனங்களால் அடையப்பட்ட இப்புண்ணியாச்சிரமம் சூரியன் செல்லும் வழியை மறிக்கக்கிளம்பின வித்திய பருவதம் தமது உத்தரவுக்குள்ளடங்கி வளராமல் அப்படியே நின்று கொண்டிருக்கச்செய்து உலகத்தில் கீர்த்தி பெற்ற, தீர்க்காயுணையுடைய அகஸ்தியமாமூலிவருடையது. அவர் எப்பொழுதும் சாதுக்கள் கேட்கத்தையே கருதுபவர்; உலகத்தா ரெல்லாராலும் ஆராதிக்கப்படுபவர். நாம் அவரைக் கண்டால் கமக்கும் அவர் என்மையையே பண்ணிவைப்பார். நான் இவ்விடத்தில் அகஸ்திய மாமூலி வரை வணங்குவேன், நான் செய்யவேண்டிய கணவாசத்தில் எஞ்சிநிற்கும் காட்களை இவ்விடத்திலேயே கழிப்பேன். இவ்விடத்திற்குள் எப்பொழுதும் நியதமான ஆகாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அகஸ்தியமூலிவரைத் தேவர்கள், கத்தாவர்கள், சித்தர்கள், மற்றுமநேக முநிவர்கள் எல்லாரும் உபசித்துவருகிறார்கள். இவ்விடத்தில் பொய்யுரைப்போன், கொடியவன், இம்சிக்கிறவன், மனம் போன வழியே செல்லும் கெட்ட கடக்கை யுள்ளவன் ஒருவனும் வரசும்பண்ண முடியாது. ஏனெனில் இம் முநிவர் மிக்க சக்திவுள்ளவர். இவ்விடத்தில் தேவர், இயக்கர், நாகர், பதகர் எல்லாரும் நியதமான ஆகாரம் பண்ணிக்கொண்டு தர்மத்தை ஆராதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்விடத்தில், மகாத்மாக்களாகிய சித்தர்கள் தங்கள் உடம்பை ஒழித்துவிட்டுச் சூரியனுக் கொப்பான விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு கவுர்க்கலோகம் போகிறார்கள். நல்ல கருமங்களினால் ஆரதிக்கிற பிராணிகளுக்குத் தேவர்கள் இயக்கபதவியையும், தேவபதவினை

யும், அகேகவித சாச்சியங்களையும் இவ்விடத்தில் கொடுக்கிறார்கள். அப்பா லக்ஷ்மண, காம் இதோ அகஸ்தியமா முரிவருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வந்துவிட்டோம். நீ முன்னேபோய் நான் சேதயுடன் இங்கு வந்திருப்பதாக மகநிலிக்குத் தெரியப்பண்ணு” என்று கூறினர்.

பன்னிரண்டாஞ்சருக்கம்.

இராமர் அகஸ்தியரைச் சந்தித்து அவரிடமிருந்து விஷ்ணுபாணம்,
காம் குதலிவருகைப் பெறுதல்.

இராமருடைய தம்பியாகிய லக்ஷ்மணர் அவ்வாச் சிரமத்துள் புகுந்து அங்கிருந்த அகஸ்தியமுரிவரின் சேஷர்களி லொருவரைக் கண்டு அவரிடம் பின்வருமாறு கூறினர்:—

“தசாதொன்னும் மன்னவொருவரிருந்தார். அவருடைய மூத்தகுமாரராகிய பலசாலியான லக்ஷ்மணர் இராமர் அகஸ்திய மாமுரிவரைப் பார்ப்பதற்காகத் தமது மனைவி சேதயுடன் கூடிக்கொண்டுவந்தார். அவருடைய தம்பி நான்; லக்ஷ்மணன் என்பது என்பெயர்; எப்பொழுதும் அவரிடம் பந்திவைத்து அவரது கன்மையே காடி நடப்பவன். எங்களைப்பற்றி நீங்கள் கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நாங்கள் இப்பொழுது வங்கள் தந்தையின் கட்டளையால் இகதப் பயங்கரமான வனத்துக்கு வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் அம்மகனைப் பார்க்க விரும்புகிறோம். அதைத் தாங்கள் அவரிடம் தெரியப்படுத்தவேண்டும்.” அத்தபகி லக்ஷ்மணர் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டு அப்படியே வாகட்டுமென்று சொல்லி அச் சங்கதியை அகஸ்திய மாமுரிவரிடம் தெரிவிக்கும்பொருட்டு அனரிருந்த அகஸ்தி

விநோதத்திர சரிலக்குள் புகுந்தார். அங்கே சென்று தமது தலத்தின் மடுமையால் உய்யவும் நீங்கியோனிரும் அகஸ்தியமாமுநிவரை அச்சேஷர் கண்டு இராமர் வந்திருப்பதாகத் தமக்கு லக்ஷ்மணர் உரைத்ததைத் தெரிவித்து “தசாதருடைய புத்திரர்களாகிய இராமலக்ஷ்மணர்கள் சீதாதேவிபுடன் இந்த ஆச்சிரமத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களைத் தரிசித்துத் தங்களுக்குத் தொண்டு செய்ய விரும்புகிறார்கள். இனிமேல் நான் எவ்வாறு உடத்துகொள்ள வேண்டுமென்பதைக் கட்டளைபிட்டுக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். இவ்விதமாக இராமரும் லக்ஷ்மணரும் சீதையும் வந்திருப்பதாகச் செஷ்யர்மூலமாகக் கேட்ட அகஸ்திய அகஸ்தியர் மாமுநிவர் அவரைப் பார்த்து “நெடுகாணா இராமரை அலர்மனைவியோடும் லக்ஷ்மணரோடும் அவர் களுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச் செய்து என் முன் அவழத்தவா, என்னை வந்துகேட்பதற்கு முன்னரேயே ஏன் நீ அவர்களை அரைத்துவந்திருக்கக் கூடாது” என்றார்.

இவ்வண்ணம் அந்த மகாத்துமாகும் தர்மக்ஞருமான முநிவர் உத்தரவுசெய்ய, செஷ்யர் “அப்படியே வாகுடும்” என்று கைகூப்பிப் பணிந்து விரைந்து வெளியில் வந்து லக்ஷ்மணரைக்கண்டு “இராமர் ஏங்கே? சீதிரம் முநிவரைப்பார்க்கவரலாம்” என்றனர். உடனே அந்தச் சேஷரை அழைத்துக்கொண்டு லக்ஷ்மணர் அவ்வாச்சிரமத்தின் வாயிலிற்சென்று, அங்கிருந்த இராமரையும் சீதையையும் அவருக்குக் காண்பித்தார். இராமரைக்கண்டபுடன் அச்சேஷர் வெகு வணக்கமாக அகஸ்தியமாமுநிவர் சொன்ன சமஸ்காரத்தைத் தெரிவித்து எவ்வித மரியாதை

அனுகூலம் யோக்கியராகிய இராமரைத் தக்கபடி உபாசித்து
 ஆச்சிரமத்துக்குள் அழைத்துக்கொண்டு
 இராமர் அகஸ்தி போனார். இராமர் சீதாலக்ஷ்மணர்க
 லுள் ஆச்சிரமத் துள் துறையால். னோடு, மிக்க சாத்தமான் மான்கூட்டங்
 கள் நிரம்பியுள்ள அவ்வாச்சிரமத்தின்
 அழகைப் பார்த்துக்கொண்டு அதனுட் புகுந்தார். அங்
 கிடத்தில் இராமர் அம்முநியருடைய தேவபூஜாரிகாத்
 தில் தழைத்து அங்கே பிரமதேவரைப் பூசைசெய்யுநி
 டம், அக்ஷிணியினிடம், விக்ஷணினிடம், மஹேந்திரனி
 னிடம், சூரியனினிடம், சந்திரனினிடம், சிவபூஜை பண்ணு
 மிடம், சூரபரணினிடம், தாதாவினிடம், விதாதாவினிடம்,
 வாயுவினிடம், ஸர்ப்பராஜனாகிய ஆதிசேஷனினிடம், கசய
 தீதிரியினிடம், வசுக்ஷனினிடம், கையிலப்பாசம்பிடித்த வரு
 ணனினிடம், சுப்பிரமணியனினிடம், தர்மதேவதைவினி
 டம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டுபோனார்.
 இப்படி அவர் சென்றுகொண்டிருக்கும்பொழுது தமது
 சிஷ்யகூட்டங்கள் சூழ அகஸ்தியமாமுநிவரும் இராமரைப்
 பார்க்க எதிர்ப்பார்த்தார். இவலிக்குங்கரத்தியால் வினங்கும்
 முநிவர் முநிவர்களுக்கு முதலில் வர இராமர் கண்டார்.
 உடனே அவர், நிருவனர்க்கும் தமது தம்பியாகிய
 லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து “அப்பா லக்ஷ்மணா, முக்காலங்களையு
 மும் உணர்ந்த அகஸ்தியமாமுநிவர் அதே வராகிறார்.
 அவரிடம் வினங்கும் காமபீர்ப்பத்தாலையே தலத்துக்கே
 அவரிருப்பிடம் என்று நான் நினைக்கிறேன்” என்றார்.
 சூரியன்போலத் தமது காத்தியால் வினங்கும் அகஸ்திய
 முநிவரைக்குறித்து லக்ஷ்மணரிடம் இவ்வண்ணஞ்சொல்லி,
 அவரைக் கண்டதால் வெகுசுதோஷம் அடைந்தவராகி,
 இராமர் அவர் பாதங்களில் வணங்கினார். தமது மனைவி
 சீதைபுடனும், தம் தம்பி லக்ஷ்மணருடனும், இராமர் முநி
 வரைப் பணிந்து எழுந்து கைகூப்பி வணங்கி நின்றார்.
 அகஸ்தியர் அப்பொழுது இராமரை ஆணத்தத்தால்